

ဝင်းငြိမ်း
မိမိနဲ့အတူ
အမှတ်တရ

နေ

ရွှေအမြုတေဝတ္ထုတို (၆၉)ပုဒ် စုစည်းမှု

အမှတ်တရ ရွှေ ဖြေ ရွှေအမြုတေ ဝတ္ထုတို ဖြေ ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား ကျွန်တော် အသက် ၆၀ ပြည့်တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်က ရွှေအမြုတေ စာပေဆု တီထွင်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပွဲနဲ့ အတူ အမှတ်တရ ဖြစ်အောင် ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတို ၆၀ ကို ရွေးချယ်ပြီး အမှတ်တရ ရွှေ ဖြေ (ဝတ္ထုတိုအပုဒ် ၆၀ စုစည်းမှု) ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ကံ့ကော် ဝတ်ရည် စာပေတိုက်က တာဝန်ယူ ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။ အဲဒီကအစ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထုတ်ဝေလာခဲ့တာ အခုဆိုရင် အမှတ်တရ ရွှေ ဖြေ ကို တိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီစုစည်းမှုအတွက် ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါတိုင်း စာမရေးတော့တဲ့ စာရေးဆရာတွေ၊ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာတွေကို ကျွန်တော် နှမြောတသ မိပါတယ်။ ဒါကလည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ဝေဒနာဆိုရင် မမှားပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများ ပေါ်မှာ ရောက်ရှိလာအောင် ဘယ်လောက်ကြိုးစား အားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် စာရေးဆရာများ အသိဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ စာမျက်နှာပေါ်ကို ရောက်ရှိပြီးခါမှ ဘာကြောင့် များ တပ်ခေါက် သွားရတာလဲလို့ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော် အခါခါ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာ စာရေးခြင်းနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုလို့ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ (တစ်လတစ်အုပ် ထွက်အောင် လုံးချင်း ဝတ္ထုတွေ ရေးနေကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ မပါဝင်ပါဘူး။) ဒါပေမဲ့ ဝါသနာ အလျောက် ကြိုးစားခဲ့ပြီးခါမှ အောင်မြင်မှုလည်း ရပြီးခါမှ ပျောက်ကွယ်သွား ကြတာကို မချင့်မရဲ ဖြစ်မိတာပါ။ စာမရေး ဖြစ်တော့တဲ့ ကျွန်တော့် စာပေသားသမီး များ နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်တော် ပြောဖြစ်တာကတော့ ‘အေး...ဒီခေတ်မှာ စာရေးဆရာတွေ များ သလို၊ သရဖူရတဲ့ မစ္စတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ မစ္စတွေက သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းက မကျေနပ်ရင် သရဖူပြန်သိမ်းသတဲ့ ။ အဲဒီလိုပြန်သိမ်း ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါလည်း မင်းတို့ ဆီက စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တွေကို ပြန်သိမ်း လိုက်ချင်တယ်’ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ ဒါကြောင့် စာမရေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် သားသမီးများက ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံဖို့ ရာ ဝန်လေးကြပါတယ်။

ကျွန်တော့် စေတနာကတော့ ရပြီးသား နေရာတစ်ခုကို ပြန်မစွန့်လွှတ်စေချင် တာပါပဲ။ အခုစုစည်းမှုမှာ ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများ ပေါ်က ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ လက်ရာတွေကို ကျွန်တော် နှမြောမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစုစည်းမှုမှာ ပါတဲ့ ကိုယ့်ဝတ္ထု ကလေးတွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း စာရေးချင်စိတ် တစ်ရေးနိုး လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် စုစည်းရကျိုး နပ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

ဝိစား
ကိုငြိမ်း၊မန္တလေး၊

နငယ်ကျော်က
အလုပ်သမားထဲ က ဘယ်သူသေသေ
သေသည့် သူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို
အလဲအလှယ် လုပ်ချင်နေသူပင်
ဒါကြောင့် လည်း အလောင်းဘေးမှာ ထိုင်ငိုနေသော်လည်း
မျက်လုံးက သေသူကို မကြည့်
လူကြီးတစ်ဦးဦးကိုသာ ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ထုပြီး ‘လဲလိုက်ချင်တယ်နော’ဆိုတာမျိုးတွေ
သံကုန်ဟစ်၍ လုပ်လေ့ရှိသည်

ဝိစား

ကိုငြိမ်းမန္တလေး၊

‘ဘိုတက်’တစ်ယောက် ကြွေဝိုင်းကို ထိုင်ကြည့်ရင်း တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည် ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်း ဘိုတက်ကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ကြွေဝိုင်းက ဝိုင်းကြီးတော့မဟုတ်။ ဝိုင်းသေး။ အပျင်းပြေ နှစ်ကျပ်တန် သုံးကျပ်တန်းသာ ကစားသောဝိုင်း။ ကြွေဝိုင်းမှာ ကျော်ဒွန်း အပါအဝင် လေးယောက်တည်း ကစားသော ဝိုင်းဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုတက်ကတော့ ဘေးမှ ထိုင်ကြည့် သူများ သာ။ ဘိုတက်မှာ လေဖြတ်ထားသူဖြစ်၍ သန်သန်စွမ်းစွမ်း မရှိသည့် အပြင် မျက်လုံးများကလည်း သိပ်ကောင်းလှသူ မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုတက်မှာ အမှတ် (၆) ကားလိုင်းတွင် အလုပ်အတူ လုပ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူကတော့ အသက် ၆၀ ပြည့်ဖြင့် အနားယူပြီးသူ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကားလိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေရဆဲ။

ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားရ ခက်နေသည် မှာ ဘိုတက် တစ်ယောက် ငိုစရာ မဟုတ်သည့် ကိစ္စကို ငိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ဘိုတက်က မူးနေသူ၊ ဘိုတက်နှင့် ပါလာသူ ကျော်ဒွန်းကလည်း မူးပြီး ကြွေပစ်နေသူ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ဆိုင်ဆိုင်က ထလာတာ ဖြစ်မည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြွေဝိုင်းမှာ ငိုစရာရှာမရ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာရာ က ပါလာသော ခံစားမှုများ လားဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

ကျွန်တော် သတိထားမိသည် မှာ ကျော်ဒွန်းကလည်း သူ့ဘေးတွင် တရှုပ်ရှုပ် လုပ်နေသော ဘိုတက်ကို စိတ်ပျက်နေပုံရသည် ။ ပြီးတော့

ကျော်ဒွန်းကလည်း တစ်ပွဲမှ မနိုင်ဘဲ ဆက်တိုက် ရှုံးနေသူဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကြွေဝိုင်းကို ကြည့်ရင်းမှ ဘိုတက်၏ အငိုရာဇဝင် ဟောင်းများကို ပြန်၍ သတိရနေမိသေး၏။ ဘိုတက်သည် ‘အငို’ကို နာမည်ပျက်အောင် အတော်ပင် လုပ်တတ်သူဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ သူ့အငိုက အမြဲပင် ရယ်စရာကောင်း နေမှန်း ကျွန်တော်သိ၏။ သူသည် ငိုရမှ စိတ်ချမ်းသာသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။ သူ အငိုကြိုက်ပုံ လွန်သည်။ ။

ကြည့်ပါ။ ကြွေဝိုင်းက ‘တစ်ငါးကွ၊ တစ်ဘာယားကွ’ဆိုတာတွေဟာ အလွမ်းသီချင်းလား၊ ‘ဟေ့ တစ်ခြောက်ကို မင့်အမေလင်က ဒီလိုပစ်တယ်’ဆိုသော ကြွေဝိုင်းက အသံကကော စိန်ခြူးကြာညောင်လား။ ဒါမျိုးကြီးတွေကိုပဲ ဘိုတက်က တအင့်အင့် လုပ်နေတာဆိုတော့ ကျော်ဒွန်း စိတ်ပျက်တာကိုလည်း အဆိုးပြောဖို့ ခက်မှာ ပင်။ ကျော်ဒွန်းသည် ကြွေစေ့များကို ပစ်ချပြီး ဘိုတက်ဘက်ကို လှည့်၍ ...

‘မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ကျော်ဒွန်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ဘိုတက် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ ကျော်ဒွန်း၏ ကစားဖော်များကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ဘိုတက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ငိုရသည့် အကြောင်းရင်းကိုသိမှ ဖြေရှင်းလို့ ရမည်ဖြစ်၍ ဘိုတက်၏ အဖြေကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘိုတက်က ပွင့်ပွင့်ရှင်းရှင်း မဖြေ။ ငိုသံကြီးဖြင့်သာ...

‘တော်ပါပြီကွာ တော်ပါပြီ’

ဒီလောက်သာ ပြောပြီး ဘိုတက်က တရှုပ်ရှုပ် ဆက်ဖြစ်နေပြန်၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ယားလာသည်။ ကျော်ဒွန်း ခေါင်းကုတ်၏။ နောက် ကြွေဆက် ပစ်နေပြန်သည်။ နောက်တော့ ဘိုတက်ငိုပုံကို ကျွန်တော်

သတိပြုလာမိတော့၏။ သူ့ငိုပုံမှာ အခြားသူများ ကြွေပစ်နေချိန်တွင် ထိုသူများ ကြွေပစ်ပြီး ‘ပို’သွားနေပုံကို ကြည့်ပြီး အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်နေတတ်ပြီး၊ ကျော်ဒွန်း ပစ်ပြီးသော အခါကျမှ ငိုသံက အသံထွက်ထွက် လာသည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည် ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေသည် ကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်။ ကျော်ဒွန်းကလည်း သူ့အလှည့်ပစ်ပြီးတိုင်း ‘ဘာလဲကွာ၊ ပြောစမ်း’ဟု မေးလျှင် ဘိုတက်က ‘တော်ပါပြီကွာ၊ တော်ပါပြီ’ဟု သာ ပြောနေတော့၏။ ဘိုတက်၏ အပြုအမူကို ကျွန်တော်နှင့် အခြားသူတွေ ပြုံးမိသော်လည်း ကျော်ဒွန်းကတော့ မပြုံးနိုင်ပေ။ နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ပတ်ပစ် အပြီးမှာ တော့ ကျော်ဒွန်းက...

‘ဘာလဲ မင်းအိမ်မှာ ဘာအဆင်မပြေဘူးလဲ’

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ဒွန်း အသံက နည်းနည်းမာသည် ။ သို့သော် ဘိုတက် ဘက်ကတော့ မပြောင်းလဲ။ ‘တော်ပါပြီကွာ တော်ပါပြီ’ပဲပင် ဖြစ်သည် ။ နောက်တော့ ကျော်ဒွန်းကလည်း ဘိုတက်ကို ဂရုမစိုက်တော့။ သူ့ဘာသာသူသာ ဆက်၍ ပင်နေ တော့၏။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်မည့် ဥပဓိကြီးဖြင့်...။

ကျွန်တော်သည် ကြွေဝိုင်းကို မော့ရင်းကပင် ကြွေဝိုင်းအပေါ် စိတ်မရောက်တော့။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ရောက်နေတာတော့ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အခုမှ ပဲ ရောက်လာတယ် ဆိုတာမျိုးနှင့် ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေပြန်တော့၏။

အမှန်ဆို ဘိုတက်၏ အငိုရာဇဝင်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အမှန်ပင် ရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည် ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့်ကတော့ သူရော ကျွန်

တော်ပါ ကားစပယ်ရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ဘိုတက်မှာ စာရေးဆရာ အောင်လင်း၏ ‘မသာ မင်းသား’ဝတ္ထုတို ကလေးထဲမှ ဇာတ်ကောင် ‘ကိုဈေး’ဆိုသူနှင့် အထိုက်အလျောက် တူသူဟု ဆိုက မှားမည်မဟုတ်ပေ။ ဆရာ အောင်လင်း၏ ဇာတ်ကောင် ကိုဈေးကတော့ နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် ကြိုက်ဈေးရမှ ငိုသူဖြစ်မလားဟု ကျွန်တော် ဝါးတားတား ထင်မြင်မိသည် ။ ကျွန်တော် ထိုဝတ္ထုကလေး ဖတ်ပြီး ကြိုက်ခဲ့သည် မှာ လည်း နှစ်များ စွာပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းစွာပင် မမှတ်မိတော့။ သို့သော် ‘အောင်လင်း’၊ ‘မသာမင်းသား’၊ ‘ကိုဈေး’ဆိုသော နာမည်များကိုတော့ ကျွန်တော် မမေ့။ အမေ့ထဲတွင် ထိုနာမည်များ ပါမသွားသေး၊ ထားတော့ ။

တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ ကားလိုင်းကလေးတွင် ကိုဈေး ကိုယ်တိုင် ထိုင်ငိုလောက်သည့် အငိုသမားနှစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ အငိုသမားနှစ်ယောက်မှာ ‘နငယ်ကျော်’ ဆိုသူနှင့် ကျွန်တော့် ဇာတ်လိုက်ကြီး ဘိုတက်ပင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ လည်း ကားစပယ်ရာများ ချည်း ဖြစ်သည် ။

ဆရာ အောင်လင်း၏ ကိုဈေးကတော့ စီးပွားဖြစ်အငို၊ လက်ခစားအငို ‘အငိုငှားရန် ရှိသည်’ဆိုသော တံခါးဖွင့် အငိုဝါဒီတစ်ဦး။ ပြီးတော့ ကိုဈေးက ဆိုင်းကောင်းကောင်း လေးနှင့် မှ စမတ်ကျကျ ငိုသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သေးသည် ။

ကျွန်တော့် ဇာတ်လိုက်တွေကတော့ ငိုရရင် ပြီးရော ဆိုတာတွေထဲကပါ။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း သက်သက်။ မသာရှိလျှင် ငိုကြတာချင်း တူပေမဲ့ ငိုကြတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တူကြသည် တော့မဟုတ်။

‘နငယ်ကျော်’၏ အဋိကတော့ ပြဿနာရှာသော အဋိမျိုး။ ကားလိုင်း ထဲက အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ နာရေးရှိပြီဆိုလျှင် နငယ်ကျော်က အချိန် ကောင်းကို ချိန်ပြီးမှ ကွက်တိ ရောက်ရောက် လာတတ်သည် ။ သူ့အဋိ က နာရေးရှင်များ ၏ ခံစားမှုဘက်ထက် ဘဝတူ အလုပ်သမား အားလုံး ၏ ခံစားမှုဘက်ကို ပိုသည် ။ ဘဝတူ အလုပ်သမားတွေ ဆုံးတိုင်းလည်း နငယ်ကျော် လာငိုသည် ချည်း ဖြစ်သည် ။

သို့သော် နငယ်ကျော်၏ အဋိကတော့ ဘုံတက်၏ အဋိလိုတော့ ဖွယ် ဖွယ် ရာရာမရှိ။ သူငိုနေကျ စကားလုံးကလည်း ‘လဲလိုက်ချင်လိုက်တာ’ တို့ ၊ ‘လဲလိုက်ချင်ပြီ နော’တို့ ဆိုတာမျိုးပင် ဖြစ်သည် ။ အပြောင်းအလဲမ ရှိ။ ဒီလို သူငိုသော စကားလုံးကိုလည်း သူပါးမရွဲ့ခင်က ငိုတာကို ကြား ဖူးလို့ သာ အဓိပ္ပာယ်သိရခြင်း ဖြစ်သည် ။ နို့မဟုတ်လျှင် ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်နေသလိုသာ ထင်ရသည် ။ အော်သည် ကလည်း ရိုးရိုး အော်သည် မဟုတ်၊ ရင်ထုထုပြီးမှ အော်သည် ။

သူ့အဋိတွင် ပြဿနာများ ပုံက ဒီလို။ ဘဝတူ အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ နာရေးကိစ္စ ရှိပြီဆိုပါတော့။ နငယ်ကျော် ရောက်လာမှာ သေချာသည် ။ ပြီးတော့ နာရေး အိမ်အနီးရှိ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်မည်။ ထိုင်ရ င်းကပင် နာရေးအိမ်သို့ ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည် များကို ကြည့်မ ည့်။ အဲ သူလိုချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက် လာပြီ ဆိုလျှင်တော့ သူလည်း နာရေးအိမ်ကို ရောက်သွားတော့၏။ သူ့အမြဲတမ်း လိုချင်နေ သူတွေကတော့ သူတို့ ကားလိုင်းမှ အုပ်ချုပ်သည့် လူကြီးတွေပင် ဖြစ်သ ည့် ။ ဒါကလည်း သူ၏ အစဉ်အလာလိုပင် ဖြစ်နေတော့၏။ နငယ်ကျော် က အလုပ်သမားထဲက ဘယ်သူသေသေ၊ သေသည့် သူနှင့် လူကြီး တစ် ယောက်ယောက်ကို အလဲအလှယ် လုပ်ချင်နေသူပင်။ ဒါကြောင့် လည်း အလောင်းဘေးမှာ ထိုင်ငိုနေသော်လည်း မျက်လုံးက သေသူကို မကြည့်၊

လူကြီး တစ်ဦးဦးကိုသာ ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ထုပြီး ‘လဲလိုက် ချင်တယ် နော’ဆိုတာမျိုးတွေ သံကုန်ဟစ်၍ လုပ်လေ့ရှိသည်။ ။

အသုဘမှာ နငယ်ကျော် ကြည့်အငိုရခံရသော ကားလိုင်း အုပ်ချုပ်သူ ကတော့ နငယ်ကျော်ငိုလျင် လစ်ပေတော့။ မလစ်ရင်တော့လား လူကြီး တွေ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် သေသည့် သူနှင့် အလဲအလှယ် ဆက်လုပ်နေမှာ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။ ကားလိုင်းမှာ လူကြီးလုပ်သူဆိုတာတွေကလည်း ကားသမားများ သာ။ စပယ်ရာ၊ ဒရိုင်ဘာများ သာ။ သူတို့ လည်း လူကြီး မဖြစ်ခင်တုန်းက နငယ်ကျော်၏ လူကြီးများကို စောင်းမြောင်းငိုခြင်းကို သဘောကျခဲ့သူများ ချည်း။ ကားသမား စစ်စစ်များ သည် များ သောအားဖြင့် ကျောင်းစာ၊ သင်တန်းစာကို နည်းနည်းပါးပါး တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ သို့သော် နငယ်ကျော် ငိုပြီဆိုလျှင် ထလစ်ဖို့ သိသူများ ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဘိုတက်၏ အငိုကတော့ နငယ်ကျော် အငိုမျိုး မဟုတ်ပေ။ အငိုညက် ၏။ ပြီးတော့ နငယ်ကျော်လို အလုပ်သမားသေမှ ငိုတာမျိုးမဟုတ်။ အငိုကို ကြိုက်တာ။ မသာဆို ပြီးရောဆိုတဲ့ အစားမျိုး။ သေသူ သူနဲ့ မသိလည်း ရတယ်။ ကိုဈေးလို ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေလည်း မယူရှာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငိုခ အရက်တစ်လုံးလောက် ရပြီ ဆိုရင်တော့ ဘိုတက်တို့ ကောင်းကောင်း ကြီး ရင်ခွဲနာ ကျပေးလိုက်မှာ သေချာ၏။ သူက အငိုအဟဲကောင်း။ ကျပန်း သဘင်စာကို တောင်လှန်မြှောက်လှန် လောက်တော့ လုပ်ကြည့်ဖူးပုံရသည်။ ။ သို့သော် သိပ်မူးလျှင်တော့ ကပြောင်းကပြန် များ လည်း အလွန် ပင် ဖြစ်တတ်သည်။ ။

သို့သော် သူငိုပုံက နငယ်ကျော်လို ဘယ်သူ့ကိုမှ မစောင်းမြောင်းသော်လည်း ပြဿနာ တစ်မျိုးတော့ ရှိတတ်သည်။ ။ တစ်ကြိမ်ကတော့

သူ အငိုကောင်း၍ သုသာန်တွင် နာရေးကိစ္စ နှစ်ခုမှ နာရေးပို့သူ နှစ်ဖွဲ့ အုပ်စုချင်း ရိုက်ကြ နှက်ကြတော့မလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသေး၏။ ထိုစဉ်က တော့ ဘိုတက်ကို အလုပ်သမားများ ဝိုင်းချုပ် ကားပေါ် ဆွဲတင်ပြီး ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်း ပေးထားရသည် ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေး၏။

ထိုစဉ်က သေဆုံးသူမှာ 'ဦးမောင်ကြီး'ဆိုသော ကားစပယ်ရာကြီး ဖြစ်သည် ။ သေဆုံးသူမှာ လိုင်းထဲတွင် လူချစ်လူခင် များ သူ။ အသက်က ၅၀ ကျော်သော်လည်း စာမတတ်၍ အသက်ကြီးသည် အထိ စပယ်ယာ လုပ်နေရသူ။ ထိုစဉ်က အလုပ်သမား တစ်ဦးဆုံးလျှင် လိုင်းတစ်လိုင်း လုံး ပိတ်၍ အလုပ်သမား အားလုံးကား အားလုံး လိုက်ပို့ရသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည် ။ ဒီတော့ ကားကလည်း များ ၊ လူကလည်း များ ။

ဒီဦးမောင်ကြီး ပွဲတွင် လည်း ကားလိုင်း၏ ကိုဈေးများ ဖြစ်သော နငယ်ကျော်တို့ ၊ ဘိုတက်တို့ မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းနှင့် ဘယ်မရောက်လာဘဲ နေလိမ့်မလဲ။ နာရေးအိမ်မှာ တုန်းကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အကဲပြိုင်၊ အဟဲပြိုင်တွေ မနည်းဘူး။ အဲဒီနေ့က အသင်းကိုတင်တဲ့ ဘရိတ်ဆီ ဘောက်ချာကလည်း ဘရိတ်ဆီမဖြစ်ဘဲ အရက်ဖြစ်သွားကြတော့ သူတို့ အငိုမှာ ဘရိတ်မမိကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

အိမ်ကနေကတည်းက ငိုလာလိုက်ကြတာ လမ်းမှာ လည်း မနား၊ သချိုင်း ရောက်လည်း မနား။

ဒီမှာ နာရေးလိုက်ပို့ကြတဲ့ လူတွေရော၊ ထိန်းဖို့ သိမ်းဖို့ လိုက်လာကြတဲ့ ဂိတ်မှူး၊ လိုင်းစစ် စတဲ့ လူတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချောမော့ ထိန်းသိမ်းကြပေါ့ လေ။

နငယ်ကျော် ဆိုတာကလည်း ပါးရွဲ့ကြီးနှင့် အော်ရလွန်းလို့ အသံတွေပင် ဝင်နေပြီ။ ဘိုတက်ကတော့ နာရည်ကလေး ညှစ်လိုက်၊ ပြီး

တော့ အဲဒီလက်နဲ့ မျက်ရည်ကလေး သုတ်လိုက်ဆိုတော့ မျက်လုံးပေါ်မှာ လည်း နှပ်ချေးတွေ ပွနေပြီ။ ဒီအထဲ ပခုံးပေါ်တွင် တဘက်ရှည်ကလေး တစ်ထည် ဘယ်ညာစုံချလို့ ။ ဘိုတက်ကတော့ ပီဘီ အသုဘရှင်ပဲ။ အသုဘရှင်တောင် သူ့လောက် အသုဘရှင်နဲ့ မတူ။

အသင်းလူကြီးတွေ ဆိုတာကလည်း သင်္ချိုင်းရောက်မှ အသုဘကို ဘေးမှာ ထားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ညှိနှိုင်းနေရပြီ။ နောက်ထပ် မငိုဖို့ ငိုဖို့ ကိစ္စ။ နောက်ဆုံးတော့ ဣန္ဒြေရရ ငိုပါမည်ဆိုသော ကတိဖြင့် သူတို့ အား ငိုခွင့်ပေးလိုက်ရတော့၏။

နာရေးက ဇရပ်ထဲက အုတ်ခုံမြင့်မြင့် ကလေးပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ။ ဇရပ်က အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည် ။ နာရေးသုံးခုလောက် တစ်ပြိုင်တည်း သရဏဂုံ တင်နိုင်ရန် အုတ်ခုံ အမြင့်ကလေး သုံးခုရှိသည် ။

ဦးမောင်ကြီး၏ အခေါင်းကိုတော့ တောင်ဘက် အုတ်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားပြီးပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ သွားပင့်သောကားက ဘယ်နေရာ ပျက်နေပြီလဲမသိ။ ထို အခြေအနေတွင် နငယ်ကျော်နှင့် ဘိုတက်တို့ လည်း ခြွင်းချက်ဖြင့် ငိုခွင့်ရသွားပြီ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ အသက်အရွယ် အားဖြင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိကြသော်လည်း သေဆုံးသူ ဦးမောင်ကြီးနှင့် စာလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ငယ်ကြသူများ ချည်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဘိုတက်က အငိုစဖွင့်လိုက်တော့၏။

‘ညီဘွားရေ နောင်တော်ကြီးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီပေါ့’

အဲဒါ ဘိုတက် လုပ်လိုက်ပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည် ။ စကတည်းက တလွဲ။ အဲဒီအလွဲကို နငယ်ကျော်က မူးနေပေမယ့် သတိထား လိုက်မိပုံရသည် ။ သိကြတဲ့ အတိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်က အငိုခေတ်ပြိုင်တွေ။ ဒီအချိန်မှာ နငယ်ကျော် မျက်နှာက

ငါမဆယ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာ။ ဒီတွင် နငယ်ကျော်လည်း ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ထုကာ ‘လဲလိုက်ချင်ပြီ နော...’တွေ လုပ်ကုန်တော့၏။ ဒီတစ်ခါ နငယ်ကျော်လဲချင်တာ ဦးမောင်ကြီးကို အသင်း လူကြီးတွေနှင့် လဲချင်တာ မဟုတ်ဘဲ ဘိုတက်နှင့် လဲချင်တာ ဖြစ်မည်ဟု ကားလိုင်း လုပ်သားများက နားလည်ပြီးသား။ ဘိုတက်ကတော့ သူ့အမှားကို သူ မသိရှာ။ မသိရှာလို့ ဆက်ပြီး...

‘သင်္ခါရကို ပြင်မရလို့ သာပေါ့ ညီဘွားရယ်’

ဘိုတက်က ဇာတ်သံကြီးနဲ့ မှားပြန်ရော။ ဒီအကြိမ်တွင် တော့ နငယ်ကျော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ နငယ်ကျော်ရဲ့ နှာခေါင်းကြီး ပွစိပွစိ ဖြစ်လာပြီ။ ပြီး ပါးရွဲ့ကြီးနှင့် မဝီမသကြီး အော်ချလိုက်တော့၏။

‘လဲလိုက်ချင်ပြီနော၊ လဲလိုက်ချင်ပြီနော၊ ဘွန်တက်နဲ့ ဘွန်တက်နဲ့’

အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးရွား သွားပြီ။ အသုဘရှင်တွေ ဆိုတာတော့ ဇရပ်ထဲတောင် ဝင်မလာရဲဘူး။ ပွဲက နငယ်ကျော်ပွဲ ဖြစ်သွားပြီ။ နငယ်ကျော်၏ ပါးရွဲ့ ပါးစပ်ရွဲ့သော နှာသံတွင် ဘိုတက်လည်း ‘ဘွန်တက်’ ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ဘိုတက်လည်း နငယ်ကျော်၏ အလဲအထပ်တွင် သူ့နာမည် ပါလာသောကြောင့် အလန့်တကြားပင် နငယ်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။ မြောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အခေါင်းတင် အုတ်စင်ကလေးပေါ်တွင် နောက်ထပ် ရောက်လာသော အခေါင်းတစ်ခုကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။ ဘိုတက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ နငယ်ကျော်ကို စားမလို ဝါးမလို ကြည့်ပစ်လိုက်။ နောက်တော့ ထိုင်ရာက မတ်တတ်ရပ်ပြီး နငယ်ကျော်ကို ကော်ဆဲတော့၏။

‘ဒီမယ် နငယ်ကျော်၊ မင်းလည်း စပယ်ရာ၊ ငါလည်း စပယ်ရာ။ ‘တို’
မလား ‘ငို’မလားဆိုရင် မင်းက ‘တို’မယ့်အကောင်။ ခွေးသား၊ မှတ်ထား
စမ်း။ ငါ့ဘဝမှာ အချို့မရှာဘူး။ အငိုရှာတယ်။ ငါလိုအကောင် အတွက် ငို
စရာမရှားဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်...’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးချိန်မှာ ပင် ဘိုတက်
သည် သားရေဘတ်ခွမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လောက်စာလုံး၏ အမြန်နှု
န်းဖြင့် မြောက်ဘက်မှ အခေါင်းကြီး ပြေးပွေ့ပြီး ‘အောင်မယ်လေး ကြီး
ဒေါ်ရဲ့’ဟု လုပ်ပစ်လိုက်တော့၏။ သူပြေးပွေ့သော အခေါင်းပေါ်တွင် လွ
မ်းထားသည် က ပုဆိုးအကောင်းစား အသစ် တစ်ထည်။ ဒီမှာ နာရေးပို့
သူ အုပ်စုချင်း ပြဿနာ ဖြစ်ကြတော့၏။ ဘိုတက်က ‘အောင်မယ်လေး
ကြီးဒေါ်ရဲ့’ လုပ်လိုက်မိသူမှာ သာမန်လူ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်နိုင်။ နာရေး
လာပို့သူများ ၏ အဆင့်အတန်းကပင် ကွယ်လွန်သူ၏ အရှိန်အဝါကို
ဖော်ပြနေသလို။

ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန် လိုက်ရသည် မှာ လည်း အိမ်ပြန် ရောက်
သောအခါ ‘ဒူး’အသစ်လဲရမတတ်။

‘တစ်ငါးကွ၊ တစ်ဘာယာကွ’

အို သချိုင်းနဲ့ ကြွေဝိုင်းဟာ တစ်နေရာတည်း မှာ ပါလား။ ကျွန်တော်
၏ သချိုင်းပြန် အတွေးစများ သည် ကြွေစေ့များ အဖြစ် ကျော်ဒွန်း၏ လ
က်ထဲမှ ပန်းကန်လုံး အတွင်းသို့ တချွမ်ချွမ် မြည်သွားသောအခါ ကျွန်
တော်သည် ဘိုတက်ကို သတိရကာ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

‘တော်ပါပြီကွ၊ တော်ပါပြီ’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိ၏။ ဘိုတက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပင်
မမှတ်မိရှာ။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း အတော်ပင် ဆိုးရွားနေမှန်း သိ

သာလှသည် ။ အခုတော့ ကြွေဝိုင်းက လူများ ပင်လျှင် ဘိုတက် အပြုအမူကို မပြီးကြတော့။ ဘိုတက်သည် သူတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကျော်ဒွန်း ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာကြီး နီလျက်။ ဘိုတက်ကတော့ တရှုပ်ရှုပ်မပျက်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ် နေမှန်းလည်း ခုထိ ဘယ်သူမှ မသိ။ ကျော်ဒွန်းက မေးတိုင်းလည်း ‘တော်ပါပြီကွာ၊ တော်ပါပြီ’ကလွဲ ဘာမှ မပြော။ ဒီလိုချည်းပြော၊ ဒီလိုချည်း ပြုမူနေတော့ ကျော်ဒွန်းက သူ့လူမို့ သည်းခံနိုင်သော်လည်း ကျော်ဒွန်းလို ရှုံးနေသော အခြားကစားဖော် တစ်ဦးက သည်းမခံနိုင်တော့။ ထိုလူသည် ဘိုတက်၏ ပခုံးကို တွန်းပစ်လိုက်ရင်း..’ခင်ဗျား ဘာဖြစ် နေတာလဲ’ဟု ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ ဘိုတက်က သူ့ကောင် ကျော်ဒွန်းကို မေးငေါ့ပြရင်း...

‘ဒီကောင် ခုထိ ‘ပို’မနိုးသေးဘူး ဟီး ဟီး’

ဘိုတက်၏ မမျှော်လင့်သော အဖြေကြောင့် အားလုံး ပြန်၍ ပြုံးကုန်ကြတော့၏။ ဘိုတက်ကတော့ သူငိုရခြင်း အကြောင်းကို ပြောပြီး၍ ပို၍ ပင် အသံထွက်အောင် တအီးအီး ဆက်လုပ်နေပြန်၏။ ကျော်ဒွန်းကတော့ သူ့အမူး မျက်လုံးကြီးဖြင့် ဘိုတက်ကို ပြန်ကြည့်ကာ..

.

‘ဒါနဲ့ များကွာ’

ကျော်ဒွန်းက အပြစ်တင်သော လေသံဖြင့်ပြောကာ သူ့ကကြွေကို သူဆက်၍ ပစ်နေတော့၏။ ဘိုတက်က မူးနေပေမဲ့ ဘိုတက် ပြောတာက မှန်သည် ။ ကျော်ဒွန်း ကလည်း မူးပြီး ပစ်နေသူ။ သူ ပိုမနိုးဘဲ ဝိုင်း ပြီးပြီး သွားတာလည်း များ လှပြီ။ ခဏကြာတော့ ကြွေပစ်ရင်း ဘိုတက်နှင့် ကျော်ဒွန်း အပြန်အလှန် စကားပြောကြပြန် သည် ။ ကျော်ဒွန်းက သူ့အ

လှည့် ပစ်ရတော့မည် ဆိုလျှင်...

‘ဒီတစ်ခါဆို နိုးပြီနော်၊ နိုးပြီ’ဟု ပြောပြီး ဘိုတက်ကို နှစ်သိမ့်၏။ သို့သော် ပိုမနိုး။ ပိုမနိုးတော့ ဘိုတက် တအီးအီး ဆက်လုပ်။ ကျော်ဒွန်းက ဘိုတက်ပေါင်ကို ပုတ်ပြီး ‘ဒီတစ်ခါဆို သေချာပြီ မငိုနဲ့ နော် တိတ်တိတ်’ ဟု ချောကာ ပစ်ပြန်သည်။ ဒါလည်း ကကမြွေနိုး။ ထိုအခါ ဘိုတက်က ‘ဟိုကောင်တွေ ပြီးတောင် ပြီးတော့မယ်၊ မင်းက မနိုးသေးဘူး’ပြောကာ ကျားကွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ငိုပြန်၏။

ဒီလိုနှင့် ကျော်ဒွန်းကလည်း အာမဘန္တေတွေ ခဏခဏခံပစ်။ မနိုး။ ဘိုတက်ငို။ ဒါမျိုးတွေချည်း ခဏခဏ ထပ်လာတော့ ဒီကိစ္စ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ကျော်ဒွန်း သဘောပေါက် သွားပုံရသည်။ ကျော်ဒွန်းက ဘိုတက်ကို နှစ်ဆယ်ကျပ် တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

‘ကိုင်း မင်းအရက် သွားသောက်နေ။ ဒီကြားမှာ ငါပိုနိုးအောင် ပစ်ထား လိုက်မယ် ဟုတ်လား’

ဘိုတက်က လက်တစ်ဖက်က နှပ်ညှစ်ရင်း ကျန်လက်က ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက်မှာ တော့ လမ်းတစ်ဖက်မှ အရက်ဆိုင်ဆီသို့ တုန်ချည့်ချည့် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းနေသော ဘိုတက်ကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့နေရတော့၏။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ စိတ်မကောင်းသည် က ကျော်ဒွန်း‘ပို’မနိုး၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘိုတက်ကို ငါးကျပ် တစ်ဆယ် လောက်မျှပင် မပေးလိုက်နိုင်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘိုတက်က ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ထဲမှ နားသွားသူ။ ကျွန်တော်က ယနေ့ထိ လုပ်နေရသေးသူ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝတူ

အလုပ်သမားကြီး တစ်ဦးကို မသိဟန် ဆောင်နေ ရသောဘဝ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ‘လုပ်ရင်း မဝ’ဘဝကိုတော့ ဘိုတက်က သိရှာမည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် တုန်တုန်ရွေ့ရွေ့ သွားနေသော ဘိုတက်ကို ကြေကြေမွမွ ကြည့်ရင်းကပင် ကားစပယ်ရာကြီး ဦးမောင်ကြီး၏ နာရေးနေ့က သူနှင့် နငယ်ကျော်တို့ အငိုလုပ်ရင်း သူပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်၍ ပင် ကြားယောင်မိပြန်၏။

‘ခွေးသား မှတ်ထားစမ်း၊ ငါ့ဘဝမှာ အချို့မရှာဘူး။ အငိုရှာတယ်။ ငါလိုကောင် အငိုမရှားဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်...’

အခုတော့ ဘိုတက်၏ အငိုများ တွင် ကျွန်တော့်အပြုံးကို မတွေ့ရတော့။ ဆရာ အောင်လင်း မရေးခဲ့သော ‘ကိုဈေး- ဒုတိယတွဲ’သည် လည်း ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားပါပြီ။ သူ ကြွေဝိုင်းမှာ ပိုမနီးတာလေးနဲ့ များ ငိုရတယ် လို့ ’

ကိုဘိုတက်ရေ လောကမှာ ငိုစရာတွေ ဒါလောက် မရှားသေးဘဲနဲ့ ဗျာ။ ခင်ဗျားကတော့ မငိုရရင်တောင် ငိုမှာ ပဲလား မပြောတတ်တော့ဘူး။

။

ကိုငြိမ်းမန္တလေး၊

အမှတ် ၁၂၆၊ မေလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အချိန်မှတ်နာရီ
ခင်ခင်ထူး

ကိုမာဒင့်မှာ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့
အချိန်မှတ်နာရီတစ်လုံး ရှိတယ်
အချိန်မှတ်နာရီ (Stop Watch) ဆိုတာက
မြင်းပွဲတွေမှာ စက္ကင်းနှိပ်တဲ့ နာရီမျိုးပါ
လှေလှော် တက် ကျင့်ကြတဲ့ အခါ နာရီကို တာစထွက်
တစ်ကြိမ်နှိပ်ပြီး ပန်းဝင်တစ်ခါ နှိပ်တယ်
အဲဒီအချိန်နဲ့ စက္ကင်းကိုက်ပြီး လှေပြေးနှုန်း မှတ်ကြတာပါ
ဒီနာရီကို အဲဒီခေတ်က ပုလိပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ပုလိပ် ကိုကျောက်လက်
ထဲက မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လဲယူခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့ တုန်း

အချိန်မှတ်နာရီ

ခင်ခင်ထူး

၁။

ဟိုတုန်းကတော့ သည် မြေတော်တစ်နယ်လုံး သူ့ကို မသိသူရယ်လို့ မရှိခဲ့ ဘူး။ ကျောက်ဖူး၊ ဖြူဖူး၊ မီးလောင်ကျွန်း၊ မိဖုရားရွာ၊ ပန်းညို၊ သာဂေါင်၊ နတ်ညွှန်း ရွာတွေကတင်မကဘူး။ မြောင်နယ်ထဲက ရွာပုလဲ၊ ချောင်းဆင်း နဂါးပေါက်ရွာတွေ အထိ သူ့နာမည်က ဟိန်းဟိန်းထခဲ့ဖူးတာကလား။ ‘ကိုမာဒင်’လို့ သာ ဆိုလိုက်ရင် လူတွေက ခေါင်းဖော် မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် သူကလည်း သတ္တိပြောင်ခဲ့တာကိုး။ သူသတ္တိ ပြောင်တယ် ဆိုတာကလည်း တော်ရုံတန်ရုံ လူမတွေ့ဝံ့၊ မလုပ်ဝံ့တဲ့ ကိစ္စကို သူက လက်ရဲတယ်။ သွေးကောင်းတယ်။ ခေါင်းမာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ‘ကိုမာဒင်’က ဒီနယ်မှာ နာမည်တစ်လုံး ရခဲ့တာပေါ့။

ကိုမာဒင်က ကျောက်ဖူးရွာသားပါ။ မိဘတွေက မြေပိုင် ယာပိုင် လူချမ်းသာတွေ။ ပြီးတော့ ကိုမာဒင်က တစ်ဦးတည်းသောသား။ အိမ်ထောင်ကလည်း မရှိဆိုတော့ မိဘချမ်းသာသမျှ ကိုမာဒင်အတွက်ချည်းပဲ။ လက်ဖျား ငွေသီးနေတဲ့ ကိုမာဒင်ကတော့ မိဘလက်ငုတ် မြေယာကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မြေဘယ်နှသွယ် ရှိမှန်းလည်း သူ မသိဘူး။ နွားဘယ်နှကောင် ရှိမှန်းလည်း သူမသိဘူး။ လူပျိုကြီးဆိုပေမဲ့ ကိုမာဒင်က ဘယ်မိန်းမသူမှ လည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လူမှုရေးဆိုတာလည်း သူ နားမလည်ဘူး။

‘ကိုမာဒင်... ဘယ်လဲဗျ’လို့ သွားမနှုတ်ဆက်လိုက်နဲ့ ၊ သူက ‘ကျုပ် ဘယ် သွားတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့ တုံး...’ဆိုတာမျိုး။

‘စားပြီးခဲ့ပြီလား... ကိုမာဒင်’ဆိုရင် သူက ‘ကျုပ်မစားပြီးသေးရင် ခင်ဗျားက ကျွေးမလို့ လား’ ဆိုတာမျိုး။ ကြီးတော်လုပ်သူက ‘ဟဲ့ မာဒင်၊ နင်အိမ်ထောင်လေး ဘာလေး ပြုဖို့ များ စိတ်မကူးတော့ ဘူးလား’လို့ မေးမိတာတောင် ကိုမာဒင်က ‘နေစမ်းပါဦး ... ကျုပ်မိန်းမ မယူသေးတာ ခင်ဗျားမှာ တော်တော် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေသလား’ လို့ ပြန်ပက်တတ်တဲ့ ကိုမာဒင်ပါ။

ဒီတော့ သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုမာဒင်ကို ငွေမက်ပေမဲ့ သူ့ဟိတ် သူ့ဟန်ကို ကြောက်ကြတာနဲ့ ပဲ ဘယ်မိန်းမသူကမှ စိတ်ကူးမယဉ်ဝံ့ကြဘူး။ ကိုမာဒင်ကလည်း ဘာကိုမှ စိတ်ကူးယဉ် နေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ လူ မဟုတ်လား။

သူ့ဘဝ သူ့သွေးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်း နေတာကတော့ ‘လှေပွဲ’ တွေပါပဲ။ အဲဒီတစ်ခေတ်က ဒီဘက်နယ်တွေမှာ လှေပွဲတွေကလည်း ဝက်ဝက်ကွဲ စည်ကားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ လှေပွဲတွေကြောင့် ‘ကိုမာဒင်’ဆိုတဲ့ နာမည်က ဟိန်းဟိန်းထခဲ့တာပါပဲ။

၂။

ကိုမာဒင်တို့ ကျောက်ဖူးရွာမှာ ‘ကျားကြီး’ဆိုတဲ့ ပြိုင်လှေကြီးတစ်စင်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တက်မရှင်နဲ့ ပဲ့ရတဲ့ လေးကျိပ် ခွန်

လေ့။ လေးဆယ့် ခုနစ်ယောက် လှော်ရတဲ့ လှေကြီးပေါ့လေ။ အဲဒီလှေကြီးက အလှပြလှော်ရင် လှေပေါ်မှာ ဆိုင်းဝိုင်း ကြီးတင်ပြီး တီးလို့ ရတဲ့ လှေကြီးပေါ့။ အဲဒီ ‘ကျားကြီး’ပြိုင်ပွဲဝင်တော့ ကိုမာဒင်တို့ ရွာက တစ်ရွာလုံး ချမ်းသာတဲ့ အထိ အပြတ်အသတ် နိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ‘ကျားကြီး’ နိုင်တဲ့ ပွဲက စပြီး ကိုမာဒင်မှာ လှေပြိုင်ပွဲတွေလောင်းတဲ့ ဝါသနာစွဲကပ်ခဲ့တော့တာပါပဲ။

ဒီတုန်းက ကိုမာဒင် အသက်က ရှိလှမှ အစိတ် သုံးဆယ်ပေါ့။ မြင်းခြံပွဲ၊ ကျောက်ရစ်ပွဲ၊ မြောင်ပွဲ၊ ဆီမီးခုံပွဲတွေတင် မကပါဘူး။ သီးခြား စိန်ခေါ်ပြီး ပြိုင်တဲ့ ပွဲတွေမှာ တောင် ကိုမာဒင် လက်မလွှတ်ခဲ့ပါဘူး။

‘သား ငမာဒင်။ မင်းမလဲ လှေပွဲတွေချည်း သွားနေတော့တာပဲ။ အဘတို့ မှာ အသက်က ကြီး လာပြီ၊ မြေကလေး ယာကလေးဘက် လှည့်ဖို့ များ စိတ်ကူးစမ်း ပါဦးကွယ်’

အဖေလုပ်တဲ့ သူ ဘိုးရွှေအုံက ပြောယူရတဲ့ အထိ ဇွဲခတ်ခဲ့တဲ့ ကိုမာဒင်ပါ။

‘အဘတို့ အစ်မတို့ အသက်ကြီးလာရင် ကျုပ်ပဲ လုပ်ကျွေးရမှာ ပါ။ ဘာမှ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ် လှေပွဲတွေ သွားတာကလည်း ကျုပ်အလုပ်ပါပဲဗျ။ လှေပွဲတွေ သွားတာ အဘတို့ မှာ ဘာထိခိုက်လို့ တုံး။ အခုဆို ကျုပ်မြင်းတွေ ဝယ်နိုင်တယ်။ ဒီတစ်ပွဲနိုင်ရင် အစ်မဖို့ ပတ်ဘီး တစ်ချောင်းတောင် ကျုပ်လုပ်ပေးဦးမှာ’ ကိုမာဒင်က ပြောတော့ အမေဖြစ်တဲ့ ဘွားနှင်းစိန်ကတော့ ပြုံးတုံ့တုံ့ပါ။ ကိုမာဒင်က သူ့ကို ပတ်ဘီးလုပ်ပေးမယ် ဆိုတာကိုး။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ။ ဘိုးရွှေအုံတို့ ဘွားနှင်းစိန်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လှေပွဲတွေနဲ့ ကင်းမှ မကင်းဘဲကိုး။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲက လှေလှော်သံ၊ လင်းကွင်း တစ်ချက်ချမ်း’ ခနဲ ရိုက်လိုက်ရင်

ထွန်လက်စ နွားကိုဖြုတ်၊ ပြာတီးလက်စ ပဲစင်းငုံ ဗန်းကလေးချပြီး လှေ
ပွဲပြေးတော့တာပါပဲ။ မြစ်ရိုးက အုန်းအုန်း ထနေတဲ့
လူအုပ်ကြားထဲတိုးပြီး ကိုယ်သဘောကျတဲ့ လှေဘက်က ဟစ်အော် အား
ပေးရတာကလည်း အသံတွေများ ပြာလို့ ။ ဒီကြားထဲ စိတ်ကလေး ကြွ
လာရင် ကိုယ့်ပါတဲ့ ပစ္စည်းကလေး ချွတ်ပုံ လောင်းကြတဲ့ အထိ။ ရှေးတု
န်းကတော့ လှေပြိုင်ပွဲတွေမှာ အလောင်းအစားကလည်း အတော် ရက်စ
က်ခဲ့ကြတယ်။ ငွေကြေးလောင်း ကြရုံတင် မကပါဘူး။ ‘ခုန်ဆင်း’တောင်
လောင်းတတ်ကြတယ်။ ခုန်ဆင်းဆိုတာက ကိုယ်ကရှုံးရင် ကိုယ့်ရှိတဲ့ အိ
မ်ရော မြေရော နိုင်တဲ့ သူကို အကုန်ပေးခဲ့ရပြီး ကိုယ်က လူလုံးချည်း ကို
ယ်လွတ် ဆင်းပေးရတာပါ။ ကိုယ်က နိုင်ရင်လည်း ရှုံးသူဆီက အိမ်မြေ
အကုန် ရလိုက်တာပါ။ ခုန်ဆင်းက မြေမြေချင်း၊ နွားနွားချင်း၊ အိမ်အိမ်ချ
င်း ထပ်လောင်းကြတာထက် ပိုပြီး ရက်စက်တဲ့ လောင်းကစားနည်း တ
စ်မျိုးပါ။ ဒီလှေပွဲတွေမှာ လောင်းကြတာမျိုးက ဖဲရိုက်တာနဲ့ လည်း မတူ
ဘူး။ ကြက်တိုက်တာနဲ့ လည်း မတူဘူး။ ယောက်ျားတွေ မပြောနဲ့ မိန်းမ
တွေတောင် သွေးကြွတဲ့ ပွဲမျိုး။ ပါလာတဲ့ ဆွဲကြိုးချင်း၊
လက်ကောက်ချင်း၊ နားကပ်ချင်း ချွတ်ပုံ လောင်းကြရုံတင် အားမရကြ
ဘူး။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ နွားမကျန်၊ ဝက်မကျန် မိန်းမတွေ ကိုယ်တိုင်ကို
က ယောက်ျားတွေကို အားပေးအားမြှောက် ပြုနေကြတော့တာကလား။

ကိုမာဒင်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ကိုမာဒင်ရဲ့ လောင်းကြေးက ခို
င်တယ်။ မာတယ်။ ရက်စက်တယ်။ အနည်းဆုံး လောင်းကြေးက ငွေနှစ်
ထောင် ရှိတယ်။ ဒီတုန်းက ရွှေဈေးက တစ်ရာ ကျော်ကျော်တင်ရယ်။
ငွေသား နှစ်ထောင် ချလောင်းတဲ့ ကိုမာဒင်ရဲ့ ကြေးကို လိုက်နိုင်တဲ့ သူ
က ခပ်ရှားရှားပါ။ ဒါတင် မကပါဘူး။ ကိုမာဒင်က ကုန်းပေါ်ခိုင်နဲ့ လက်
ရင်းကြေး လောင်းတဲ့ အပြင် ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ထင်ထားရင် ကြားခိုင်

လည်း လောင်းတာပဲ။ လက်ဖျားကြေးပေါ့။ နောက်ထပ် လောင်းသူရှိ
သေးရင်လည်း ကိုမာဒင်က နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုင်လွတ် လောင်းတာမျိုး
လည်း လုပ်သေး တာပဲ။ ဒီတော့ ကိုမာဒင်ကြေးကို လိုက်နိုင်တဲ့ သူက
ရှားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် လည်း ကိုမာဒင်ရဲ့ နာမည်က ကြီးခဲ့တာပေါ့။
လောင်းသမျှလည်း သူက နိုင်တာချည်းပဲလို့ ပြောရမလောက် ကိုမာဒင်
က စေ့စပ် သေချာခဲ့တာကိုး။ သေချာဆို ကိုမာဒင် လေ့ ဝါသနာအိုးရဲ့
ခြေလှမ်းကို ဘယ်သူမှ မီအောင် မလိုက်နိုင်တဲ့ အချက်တွေကလည်း ရှိ
နေတာကော။

၃။

ဒီဘက်နယ်တွေမှာ ပြိုင်လေ့မရှိတဲ့ ရွာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။
ရွာပိုင်လေ့ကြီး တစ်စင်းတော့ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။ တချို့ဆို ကိုယ်ပိုင်
လေ့တွေတောင် ရှိကြရဲ့ ။ နာမည်ကြီး လေ့တွေကတော့ ပွဲတက်ပြီးသား
လေ့တွေပေါ့။ ပွဲတက်ပြီးသားဆိုတာ ပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်ပြီးသား လေ့တွေပါ။
ကိုမာဒင်တို့ နယ်မှာ တော့ ကျောက်ဖူးရွာက ‘ကျားကြီး’၊ ပန်းညိရွာက ‘
သိဃ်’၊ မီးလောင်ကျွန်းရွာက ‘မှန်ကျား’၊ လေ့ခုတ်ရွာ က ‘မာဃ’၊ နဂါး
ပေါက်ရွာက ‘သိန်းကြီး’၊ ကျွန်းညိရွာက ‘စိန်ပျံ’၊ ဥဒယရွာက ‘ပြည်ချစ်’
ဆိုတဲ့ ပြိုင်လေ့ကြီးတွေက နာမည်ကြီးတွေပေါ့။ တခြားလေ့တွေလည်း
အများကြီး ရှိပေမဲ့ ဒီလေ့ကြီးတွေက ကိုမာဒင် အသည်းကျော် လေ့ကြီး
တွေ။ သူနိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ လေ့တွေ ပြောပါတော့။ ဒီအထဲမှာ ဖြူဖူးရွာက ‘စိန်န
တ်မင်း’လှေဘက် က လောင်းခဲ့တုန်းက ကိုမာဒင်ကို လူတွေက ရှုံးမှာ ပဲ
လို့ တွက်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ‘စိန်နတ်မင်း’က တခြားလေ့တွေလို စပ်လေ့

မဟုတ်ဘူး ။ သစ်တစ်လုံးတည်းနဲ့ ထွင်းခုတ်ထားတဲ့ ‘လုံးထွင်း’ပါ။ လှေ
ခုတ်ရာမှာ လည်း သစ်ကောင်းရဖို့ က တော်တော်ကို အရေးကြီးတာက
လား။ မြင်းခြံနယ် လေးအိမ်တန်း အုပ်စုက ‘ဗိုလ်ချုပ်’ဆိုတဲ့ ပြိုင်ဘက်
မရှိအောင် နိုင်ခဲ့တဲ့ ပြိုင်လှေကြီးတောင် ‘စပ်လှေ’ပါ။ ‘စိန်နတ်မင်း’က
လုံးထွင်းဆိုတော့ လူတွေက လောင်းဖို့ လက်မရဲကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုမာဒ
င်က ‘စိန်နတ်မင်း’ကို ယုံတယ်။ လှေလှော်သားတွေကို စိတ်ချတယ်။ ‘စိ
န်နတ်မင်း’ လှေတက်ကျင့် ကတည်းက သူက အသေအချာ လှေ လာပြီး
သားကိုး။ ဒီပွဲမှာ ကိုမာဒင် မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး ပိုက်မိသွားတယ်။
လက်ရဲတဲ့ သူ့ရဲ့ နာမည်ကလည်း အတော်ကလေး ဟိုးလေးကျော် သွား
ခဲ့တယ်။

ကိုမာဒင်မှာ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ အချိန်မှတ် နာရီတစ်လုံး ရှိတယ်။ အ
ချိန် မှတ်နာရီ (Stop Watch) ဆိုတာက မြင်းပွဲတွေမှာ စက္ကင်းနှိပ်တဲ့ နာ
ရီမျိုးပါ။ လှေလှော်တက် ကျင့်ကြတဲ့ အခါ နာရီကို တာစထွက် တစ်ကြိမ်
နှိပ်ပြီး ပန်းဝင်တစ်ခါ နှိပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်နဲ့ စက္ကင်းကိုက်ပြီး လှေပြေး
နှုန်း မှတ်ကြတာပါ။ ဒီနာရီကို အဲဒီခေတ်က ပုလိပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ပုလိပ် ကို
ကျောက် လက်ထဲက မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လဲယူခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့ တု
န်း။ ပုလိပ် ကိုကျောက်ကတော့ ဘယ်ကရတယ် မသိဘူး။ ကိုမာဒင်က
တော့ ဒီချိန်မှတ် နာရီကြောင့် ပဲ လှေပွဲတွေ နိုင်ခဲ့တာလို့ ပြောရင်လည်း
ရတယ်။ ရိုးရိုးနာရီတောင် အချိန်မဖတ်တတ်တဲ့ ရွာက တချို့လူတွေက
တော့ အချိန်မှတ်နာရီကို ဘာမှန်းလည်း မသိကြပါဘူး။ လှေတွေတက်
ကျင့်ပြီး စက္ကင်းကိုက်ကြ ကတည်းက ကိုမာဒင်က သူ့မှာ ရှိတဲ့ အချိန်မှ
တ် နာရီကလေးနဲ့ သူ့ဟာသူ တိတ်တိတ်ကလေး စက္ကင်းနှိပ်ပြီး လှေသွား
နှုန်းကို မှတ်ထားပြီးသား။ ရေချိန်ကိုက်တာ မကိုက်တာကတော့ သူ့အ
လုပ် မဟုတ်ဘူး ။ လှေသွားကို မှတ်ဖို့ သာ သူ့အလုပ် မဟုတ်လား။ ဒီန

ယံက လှေတွေရဲ့ ‘လှေသွား’ကို ကိုမာဒင် အနီးစပ်ဆုံးတော့ ကျက်မိနေတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အားလုံးကိုတော့ ကိုမာဒင် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လှေပွဲတွေမှာ သာ အလောင်းအစား ဝါသနာထုံတဲ့ ကိုမာဒင်ဟာ လှေလှော် သားကောင်း တစ်ယောက်တော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ လှေလှော်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လှေလှော်တက် ကျင့်ရတဲ့ သူဆိုတာက ယောက်ျားကောင်း အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်ရုံနဲ့ မရဘူး။ စိတ်ဓာတ်၊ ဇွဲသတ္တိနဲ့ စိတ်ရင်းစိတ်ခံကောင်းဖို့ အင်မတန်လိုတာလေ။

လှေလှော် တက်ကျင့်ကြတာကလည်း လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ၁၈၂၁ ပြိုင်ပွဲမဝင်ခင် တစ်လလောက် အလိုကတည်းက စခန်းသွင်းပြီး ကျင့်ကြရတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလို၊ လူသူမနီးတဲ့ ရွာအပြင် တစ်နေရာက သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်မှာ လို နေရာမျိုးမှာ မိုးလုံ၊ လေလုံ၊ မိုးကာတဲကြီးတွေ၊ ထန်းလက်တဲကြီးတွေ ထိုးပြီး အဲဒီထဲက ဘယ်မှ မထွက်ရတော့ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုတောင် ကိုယ်မပြန်ရဘူး။ ပြန်ရင် ပြန်တဲ့ လူကို လူကြီးတွေက ကြိမ်နဲ့ ဆီးရိုက်တာပဲ။ အဲဒီလောက် အထိ ဝါဒကြီးကြတယ်။ ဒါကလည်း ကိုယ့်စံချိန်ကို တစ်ဖက်က ပြိုင်ဘက်မသိအောင် သိုသိပ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ ကိုယ့်လှေက ရေချိန်ကိုက်၊ လူဘယ်နှယောက် လှော်ရင် ဘယ်နှနှုန်းပြေးမလဲ။ လူနှစ်ကျိပ်ငါးလှော်ရတဲ့ လှေကို နှစ်ကျိပ်သုံး ဆိုရင်ကော ဒီနှုန်း ပြေးရဲ့ လားပေါ့။ တက်စမ်းကြရတယ်။ ရေချိန်ကတော့ လူနည်းရင် လူလုံးတုတ်တဲ့ သူထည့်ပေးရတာပါ။ လှေသွားချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ အဲဒါမပေါက်ကြားအောင် ညဘက်မှ ခိုးခိုးပြီး တက်ကျင့်ကြရတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က သူ့ဘက်ချောင်းကြ၊ သူ့ဘက်က ကိုယ့်ဘက်ချောင်းကြ ဆိုတာ

တွေလည်း ရှိတတ်ကြတာပါ။

အဲဒီအချိန်က ဝါဆိုဝါခေါင် ရေကြီးခါဆိုတော့ တစ်နယ်လုံး မြစ်ရေ တွေက ဖွေးလို့ ပါ။ ကိုမာဒင်တို့ ရွာတွေက ဧရာဝတီမြစ်ရေကော၊ ချင်း တွင်းမြစ်ရေ ကောဝင်တဲ့ အရပ်ဆိုတော့ ရေတွေက ဗောင်းလန်လို့ ပေါ့ ။ အဲဒါ မြစ်ထဲမှာ ရေအိုးပေါ် ဗိုက်မှောက်ပြီး တစ်ညလုံး ရေစိမ်ပြီး ချောင်းကြရတယ်။ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် သစ်လုံးကြီးတွေ တွယ်ပြီး ရေထဲ ဝပ်ချောင်း ကြတာလည်း ရှိရဲ့ ။ အဲဒါကို ကင်းစောင့်ရ တဲ့ သူကလည်း ရှိသေးတယ်။ ကင်းသမားက သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် ကောင်းကောင်း ခွဆုံပေါ်က နေထိုင်ပြီး လောက်လေး တစ်လက်နဲ့ ပါ။ ရေထဲက မည်းမည်းမြင်ရင် လောက်လေးနဲ့ ထုတော့တာပဲ။ ချောင်းတာ မိရင်တော့ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက်တောင် ဖြစ်ကြသေးတာက လား။

လှေလှော်သားတွေကလည်း စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်နေတဲ့ ကာလ တစ်လျှောက်လုံး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တက်ကျင့်နေကြရတာပါ။ တချို့ကလည်း လက်မောင်းက ရောင်ရုံရှိသေးတာ။ လက်မောင်းကြီး ရောင်ကိုင်းပြီး မဲကြိုး လက်မောင်းထဲမြုပ်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ အထိ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီမဲကြိုး ပြန်ပေါ်လာတဲ့ အထိ ကျင့်ကြရတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျင့် ရပုံကလည်း ဖီးကြမ်း ငှက်ပျောသီး တစ်လုံး အစားခိုင်းပြီး အဲဒီ ငှက်ပျောသီး အကုန်ပြန်အန် ထွက်တဲ့ အထိ ကျင့်ကြတာလည်း ရှိသေး တယ်။ တချို့ကလည်း လှေကို အုန်းဆံကြိုးပတ်ပြီး ကျင့်တတ်ကြတယ်။ ကြိုးခံနေတော့ လှေအရှိန်က နှေး၊ နှေးတော့ လှော်သားတွေက မြန် အောင် အားစိုက် လှော်ကြရတယ်။ တစ်ကျပ်လုံး ကြိုးကနေ သုံးမတ်လုံး ၊ သုံးမတ်လုံးကနေ ငါးမူးလုံး၊ ငါးမူးလုံးကနေ မတ်လုံးကြိုး၊ အဲဒီကြိုးကို နိုင်တော့မှ ကြိုးလွတ် လှော်ကြတယ်။ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း ဆိုသလို

လှေလှော်ကျင့်ပုံ ကျင့်နည်းတွေ ကတော့ တော်တော်များများ ရှိကြတာ ပေါ့။

လှေပြိုင်ပွဲ အတွက်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံး အင်မတန် ဇွဲသန်ကြတယ်။ ထိုးသားတွေဖို့ အစားအသောက် ပို့ကြတယ်။ ထိုးသားရှိတဲ့ အိမ်က အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေး ကြတယ်။ စရိတ်တောင် ထောက်လိုက်ကြသေးရဲ့ ။ လှေအတွက်ဆိုရင် ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးလည်း မနေသာဘူး။ တချို့ ထိုးသားတွေက ပြိုင်ပွဲရောက်ရင် လှေပေါ် ဆင်းလိုက်တာနဲ့ သွေးက ကြွနေကြပြီ။ တက်တပြင်ပြင်၊ ဖင်တကြွကြွနဲ့ ပါ။ တချို့ကျတော့ ကမ်းလုံးညွှတ်နေတဲ့ လူသံတွေ တရုန်းရုန်း၊ တအုန်းအုန်းထ ညံနေတဲ့ လူသံတွေ နဲ့ ဆိုတော့ ကြောက်တတ်ကြတာလည်း ရှိရဲ့ ။ အဲဒါမျိုးဆို ဘုန်းကြီးက...

‘မင်းတို့ ရေမကြောက်ကြနဲ့ ၊ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲက ရေလည်း ရေပဲ။ မြစ်ထဲက ရေလည်း ရေပဲ။ ရေချင်းအတူတူ ငါတို့ က ဘာမှုစရာ လိုလို့ တုံး’နဲ့ အားပေးတတ် ပါသေးတယ်။ ဒါတင် မကသေးပါဘူး။ လှေပြိုင်ပွဲ အတွက် အဝတ်အစား ရွေးကြရသေးတာ။ ဒီနှစ် ဘယ်အရောင် တာစားတုံး၊ ပြိုင်ဘက်က ဘာ အရောင် ဝတ်မှာ တုံးနဲ့ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်တွေ လုပ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က မခံရအောင်ကလည်း ငါးပါးသီလလုံအောင် စောင့်ထိန်းကြတာမျိုး၊ ကိုယ်ခံအဆောင် လက်ဖွဲ့ လုပ်ကြတာမျိုး တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲသလို ထိုးသားတွေကို ပိုးမွေးသလို မွေးထားတဲ့ ကြားက စည်းဖောက်တဲ့ သူကလည်း ရှိတတ်သေးတယ်။ အလောင်းအစားနဲ့ ဖက်နေတော့ ထိုးသားတွေ စည်းဖောက်ရင်၊ သစ္စာမဲ့ရင် ကိုယ့်လှေ ရှုံးကြမှာ လည်း စိုးရသေးတာကိုး။ ကိုယ့်လှေရှုံးတာ ကိုယ့်ရွာရဲ့ အရှုံးကိုး။ ဒါကြောင့် မို့ စိတ်ရင်းစိတ်ခံကောင်းဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောကြတာပါ။

ကိုမာဒင့်အဖို့ စိတ်ရင်းစိတ်ခံက ပြောစရာ မရှိပေမဲ့ မိဘလက်ငုတ် လက်ရင်း ဖြစ်တဲ့ တောင်သူ အလုပ်တောင် လက်ကြောတင်းတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုမှ လှေလှော်သား အလုပ် သူ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူ့ခွဲခတ်တာ သူအားသန်တာကတော့ လှေပွဲတွေမှာ အလောင်းအစား လုပ်တာ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ သူက လှေလှော်သား တစ်ယောက်လို အပင်ပန်း ခံချင်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ။ သူများ လှော်နေတဲ့ အပေါ်မှာ အကဲဖြတ်ပြီး ပိုင်လောက်မှ လောင်းချင်တဲ့ လူစား။ အချိန်မှတ် နာရီကလေးကလည်း ရှိတာကိုး။

၄။

အဲဒီတုန်းက ကျောက်ရစ် ဘုရားပွဲပါ။ လှေပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ကြတာ ပွဲကြီးက နှစ်ပွဲရှိတယ်။ လက်တက်ပွဲ သေးကလေးတွေ ရှိပေမဲ့ တကယ့် ပွဲကြီးတွေက နဂါးပေါက်က ‘သိန်းကြီး’နဲ့ လှေခုတ်ရွာက ‘ဗြဟ္မာ’က တစ်ပွဲ။ ကိုမာဒင့်တို့ ကျောက်ဖူး ရွာက ‘ရတနာငွေမိုး’နဲ့ နတ်ညွှန်းရွာက ‘ပြေညွန့်’က တစ်ပွဲ။ ‘နဂါးပေါက်သိန်း ကြီး’ဆိုတာက နာမည်ကြီး ပြိုင်လှေ။ အကြောပေး လောင်းရတဲ့ လှေကြီးပါ။ လှေလှော်သား သုံးကျိပ် သုံး လှော်ရတဲ့ လှေကြီးပေါ့။ ‘သိန်းကြီး’က တာထွက်တော့ နှေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဝင်ကျရင်တော့ တစ်ပန်းသာမြဲပေါ့။ ဒီဘက်နယ်မှာ ‘သိန်းကြီး’ ကို အဆိုတောင်ရှိရဲ့ ။ စီးပွားလုပ်ကြတဲ့ အခါမှာ -

‘တို့ ကတော့ သိန်းကြီးလို တစ်ချက်ချင်း လှော်တက်ပြီး ပန်းဝင်မှာ .
.. တိုးဟ... တိုးဟ...နဲ့ အမောတကော မလှော်ဘူး ဖြည်းဖြည်းပဲ’တဲ့ ။

ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ပဲ စီးပွားလုပ်မယ်။ အမြန်တက်သုတ်ရိုက်ပြီး

လောဘတကြီး မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ‘သိန်းကြီး’ကတော့ နာမည်
ဟိန်းပြီးသား လှေဆိုတော့ ကိုမာဒင် လောင်းကြေး မဝင်တော့ဘူး။ တစ်
ဖက်ကလည်း လောင်းရဲတဲ့ သူ မရှိဘူး ပြောပါတော့။ ကိုယ့်ရွာက ‘ရတ
နာငွေဗို’ လှေဘက်ကပဲ လက်ကုန် ဖွင့်လောင်းတော့မယ်လို့ ကိုမာဒင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကြေးကတော့ ဘာပြော ကောင်းမတုန်း။ ကမ်းကု
န်အောင် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ‘ခုန်ဆင်း’ပေါ့။ ကိုယ်က ရှုံးရင် လူလွ
တ်ချည်း ဆင်းမယ်။ ရှိသမျှ မြေ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်းကအစ ပန်းကန်ခွက်
ယောက်၊ လက်နှီးစုတ်အဆုံး အားလုံး ပုံအောထားခဲ့ရမယ်။ ကိုမာဒင်နဲ့
လောင်းကြေး ထပ်မယ့် နတ်ညွှန်းရွာက သူဌေး ကိုဘကြီးကလည်း သူ့ရှိ
သမျှ စည်းစိမ်အကုန်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကိုဘကြီးက သူ့ရှုံးရင် မယားနဲ့ သား
သမီး လက်ဆွဲပြီး ဆင်းပေးမယ်တဲ့ ။ ဒီလောင်းကြေးကြီးက ကြောက်စ
ရာ ကောင်းသလောက် တစ်နယ်လုံးမှာ လည်း ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေခဲ့တယ်။

ကိုမာဒင်ကတော့ ဒီတစ်ချို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းဆိုတော့ ဘုရားပွဲ မတိုင်
ခင် တစ်လလောက် ကတည်းက သူ့မှာ အလုပ်များ နေရတော့တာပါ။
သူ့အချိန်မှတ် နာရီကလေးနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး စက္ကင်းနှိပ်လိုက် (စက္က
င်းသာ နှိပ်တာ လှေတက်စမ်းတဲ့ အနားတောင် မသိရပါဘူး) ဟိုရွာ ဒီရွာ
အစုံစမ်း ထွက်လိုက်နဲ့ သူ့မှာ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရောလူပါ မနားရတော့
ဘူး ပြောပါတော့။

ကျောက်ရစ်ဘုရားပွဲ ရောက်ဖို့ သုံးရက်လောက် အလိုမှာ တော့ ကို
မာဒင်ဟာ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် မြင်းညိုကြီးစီးပြီး နတ်ညွှန်းရွာဘက် ထွ
က်ခဲ့တယ်။ ရေဝင်ချိန်ဆိုတော့ ကုန်းတစ်ရစ်သာ ကျန်တော့တဲ့ တောလ
မ်း ကလေးကလွဲလို့ တခြားလမ်းလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီတောလမ်း က
လေးအတိုင်း မြင်းစီးလာတဲ့ ကိုမာဒင်နဲ့ နတ်ညွှန်းရွာသားတွေ ထန်း
တောထဲမှာ ဆုံကြတယ်။ ကိုမာဒင်ကတော့ သူ့အကြံနဲ့ သူဆိုတော့ တွေ့

တွေ့ ချင်း ဆိုသလိုပဲ နတ်ညွှန်း ရွာသားတွေကို မျက်နှာချို သွေးတော့ တာပဲ။

‘ဖိုးခွေးတို့ ၊ ဖိုးလှအောင်တို့ ပါလား... ဘယ်သွားကြ မလို့ လဲကွ’

‘ကိုတိုင်းကျော် ထန်းတဲ လာတာပေါ့ ကိုမာဒင်ရ။ ခင်ဗျားကကော’

‘ငါလည်း ထန်းရည်သောက်မလို့ ဘဲ။ လာလေ တစ်မြူလောက် ချ လိုက်ကြ စမ်းပေါ့ကွာ’

ဖိုးခွေးတို့ ကလည်း အပါး။ ကိုမာဒင် ဘာလို့ သူတို့ ဘက် လာတယ် ဆိုတာ သိကြတယ်။ လူဆိုတာ ခက်တော့ အခက်သား။ တစ်ခါတလေ ထိပ်တိုက်ဖြောင် ရင်ဆိုင်ချင်တတ်ကြတဲ့ ညဉ့်အတိုင်း ကိုမာဒင် အဆို ကို လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ သူတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကိုတိုင်းကျော်ရဲ့ ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြရော ပြောပါတော့။ သူတို့ တစ်တွေ အတူဝ င်လာတာ မြင်လိုက်တော့ ကိုတိုင်းကျော်တောင် မျက်စိလည် သွားရတယ်။ ဖိုးခွေးတို့ ၊ လှအောင်တို့ ဆိုတာက သူဌေး ကိုဘကြီးရဲ့ သူရင်းငှား တွေ မဟုတ်ဘူး။

‘အင်း... ဖိုးခွေးနဲ့ လှအောင်တော့ ကိုဘကြီးကို သစ္စာဖောက်ကြပြီ ထင်တယ်။ ကိုဘကြီးကို သစ္စာဖောက်တာက အရေးမကြီးဘူး။ တို့ ရွာ က ပြေညွန့်ကြီးတော့ အရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စ မပေါက်ကြား အောင်တော့ လုပ်ရမှာ ပဲ’

ကိုတိုင်းကျော် နတ်ညွှန်းရွာသားကိုး။ ကိုယ့်လှေတော့ အရှုံးမခံနိုင် ဘူး။ ဒီတော့ သူ့မိန်းမ မသောင်းကြည်ကို နတ်ညွှန်းရွာဘက် တိတ်တိတ် လွှတ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ထန်းရည်မြူအိုးတွေ ချပေး ရင်း ကိုမာဒင်တို့ ဝိုင်းကို နားစွင့်နေရတာပေါ့။

‘မင်းတို့ ပြေညွန့်ကြီး အတော်သွားသလားကွ’

ကိုမာဒင်က စကားခေါ်တယ်။ ထန်းရည်တစ်ကျိုက် သောက်ရုံနဲ့ တော့ ဖိုးခွေးတို့ က ကျွဲခိုးမပေါ်ပါဘူး။ ကိုမာဒင်ကို ခပ်ပြီးပြီးပဲ ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ကျုပ်တို့ ပြေညွန့်က ခင်ဗျားတို့ ရတနာ ငွေမိုးလောက်တော့ သွားမှာ ပေါ့’

ဖိုးခွေးစကား မမှားသေးဘူး။ ကိုမာဒင်ကတော့ လူနွဲ့ရရပါပဲ။ ချက်ကောင်းစောင့်ဖို့ အချိန်လိုတယ် မဟုတ်လား။ လှေတွေအကြောင်း၊ လှေပွဲတွေ အကြောင်း၊ သူ့ရဲ့ လောင်းကြေး စားကြေးတွေ အကြောင်း ဖောင်လောက်အောင် ဖွဲ့ပြောနေလိုက်တာ ပါပဲ။ ထန်းရည် တစ်မြူပြီး တစ်မြူ မှာ ပြီး ဖိုးခွေးတို့ ကို တိုက်တယ်။ ဖိုးခွေးတို့ ကလည်း ထန်းရည် ကလေး မူး လာပြီ။ ဒီတော့မှ ကိုမာဒင်က သူလိုချင်တာကို ဆွဆွပေးပြီး ယူတယ်။

‘မင်းတို့ လှေက သုံးကျိပ်သွားပါကွာ။ ငါတို့ ရတနာငွေမိုးက နှစ်ကျိပ်ခွန်လည်း သွားတာပဲ’

‘အံ့မာ ဟေ့ ကိုမာဒင်။ ကျုပ်တို့ လှေက နှစ်ကျိပ်ခြောက်နဲ့ ရေချိန်ကိုက် ထားတာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျောက်ဖူးရွာသားတွေက ဘယ်လောက်များ လူလုံးတုတ်လို့ တုံး၊ ကျုပ်တို့ နတ်ညွန့်ရွာသားတွေက ခေါင်းဝင်ကိုယ် ဆုံတွေ သိလား’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...။ ဟုတ်ပဲ မောင်ရာ ခေါင်းဝင်ကိုယ် ဆုံတွေမို့သာပေါ့။ မြောင်ပွဲမှာ တုန်းက ကောင်းလိုက်တဲ့ နတ်ညွန့်သားတွေ ရှုံးရော မဟုတ်လား။ ရှုံးမှာ ပေါ့ မင်းတို့ က အစိမ်းရောင်တွေ ဝတ်တာကိုး။ အစိမ်းရောင်ကို နတ်မှ မကြိုက်ဘဲ။ မင်းတို့ ဗေဒင်ဆရာက ဖျ

င်းပါကွာ’

‘ဒီမှာ ကိုမာဒင်။ အစိမ်းမကြိုက်တော့ အနီဝတ်မယ်ဗျာ...ကဲ’

တဖြည်းဖြည်း ကျွဲခိုးပေါ်လာတော့ ထန်းရည်တဲရှင် ကိုတိုင်းကျော်က မနေသာတော့ဘူး။ ဝင်ထိန်းတယ်။ ဒီမှာ တင်ပဲ ကိုမာဒင်နဲ့ ကိုတိုင်းကျော် စကားများကြရော ပြောပါတော့။ စကားများ ရာက တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်လာရင် တစ်ယောက်တည်းသမား ကိုမာဒင် ခံရဖို့များ တယ်လေ။ ဒီတော့ ကိုမာဒင်က ရသလောက်နဲ့ ပဲ တပ်ခေါက်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးနေတဲ့ ဖိုးခွေးနဲ့ လှအောင်က ကိုမာဒင် မြင်းပေါ်အတက်မှာ ဓားနဲ့ ဆီးခုတ်ကြတယ်။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆိုပေမဲ့ ကိုမာဒင်က မြင်းပေါ် ရောက်နေပြီးသား ဆိုတော့ ဖိုးခွေးတို့ ကို မြင်းနဲ့ တိုက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခါးကြား ဝှက်ယူလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ တစ်ဆုံးတစ်ချက် ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဖိုးခွေး အော်သံကြားတော့မှ ကိုတိုင်းကျော်က ထန်းလှီးဓားနဲ့ ကိုမာဒင်ကို ပြေးခုတ်တယ်။ မျက်နှာမှာ တစ်ချက်၊ ပခုံးမှာ တစ်ချက်။ ချက်ကောင်း မထိပေမဲ့ ကိုမာဒင်ဟာ သွေးစက်စက်နဲ့ ပဲ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးတော့တာပါပဲ။ ကိုမာဒင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းအပြေးမှာ နတ်ညွန့်ရွာသားတွေ ရောက်လာကြပေမဲ့ ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ဖုန်လုံးတွေပဲ မြင်လိုက်ရတော့တယ်။

အဲဒီနေ့က ထန်းတောထဲက ဖိုးခွေးရဲ့ အလောင်းထက် နတ်ညွန့်ရွာသားတွေမှာ ကိုယ့်လှေ ‘ပြေညွန့်’ကြီး အတွက်ပဲ စိတ်ပူနေကြတယ်ဆိုရင် ယုံကြမှာ တောင် မဟုတ်ပါဘူး။

ဖိုးခွေး သေသံကြားတော့ ကိုမာဒင်လည်း ရွာကို မပြန်ဝံ့တော့ဘူး။ မိဖုရား ရွာမှာ လိုလို၊ သာဂေါင်ရွာမှာ လိုလိုနဲ့ ပဲ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေခဲ့တယ်။ သတင်းအတိ အကျကလည်း မရတော့ သူ့ကို ဖမ်းလို့ မမိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူစီးသွားတဲ့ မြင်းညိုကြီး ကိုတော့ ရွာဘက် ပြန်လွှတ်လိုက်သတဲ့ ။ အဲဒီမြင်းညိုကြီးက လှေပွဲလောင်းကြေးထဲ ပါတာကိုး။ ကိုမာဒင်က လောင်းကစားသမားပေမဲ့ လှေပွဲအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်အထိ ကတိသစ္စာထားတာပါ။ သူရုံးသွားခဲ့ရင် ကိုဘကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေးနိုင်လို့ ပဲလို့ လူတွေက တွက်ကြတယ်။ သူနိုင်ခဲ့ရင်ကော။ လူတွေကတော့ ကိုမာဒင် အရေးထက် လှေပွဲက နီး လာပြီမို့ ကိုယ့်လောင်းကြေးတွက်ကိုပဲ စိတ်အာရုံ ရောက်နေကြတော့ တာပါ။

ဘုရားပွဲရက် ရောက်လာတော့ မြစ်ရိုးမှာ လူတွေက ဖွေးလို့ ။ အသံချဲ့စက်သံ တွေကလည်း ပွက်ပွက်ညံ့လို့ ။ လောင်းကြ စားကြမယ့် သူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ် တိုးလို့ ။ အလှပြ လှော်လှေကြီးတွေက လှေလှော်သံ သီချင်းတွေလည်း ကျွက်ကျွက် ရိုက်လို့ ။ လှေလှော်သားတွေကလည်း အားမာန်တွေ တင်းလို့ ။ ဒီလို လှေလှော်ပြိုင်မယ့် ပွဲနေ့မှာတော့ ကိုမာဒင် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဗန်းမော် တဘက်အဝါကြီး ခေါင်းထူထူ ပေါင်းလို့ ကိုမာဒင်ဟာ လှေပွဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဟန်တစ်မျိုး ပြောင်းပြီး ရုပ်ဖျက် လာခဲ့ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပန်းထွက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးကြောင့် ပဲ သူ့ကို ပုလိပ်က ဖမ်းမိသွားတော့တာပေါ့။ ပုလိပ်ကဖမ်းပြီး လက်ထိတ်ခတ်တာကို ကိုမာဒင်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ အဖမ်းခံတယ်။ လက်ထိတ်ခတ် ခံပြီးတဲ့ နောက် သူက လှေပွဲကိုတော့ ပြီးအောင် ကြည့်ပါရစေလို့ တောင်းပန်ခဲ့သေးတယ်။ လက်ထိတ် ခတ်ဖမ်းတဲ့ ပုလိပ်က သူ့ကို အချိန်မှတ်နာရီ ရောင်းခဲ့တဲ့ ပုလိပ်ကိုကျောက်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကိုမာဒင်က သူ့ခါးကြား ဝှက်ထားတဲ့ အချိန်မှ

တ် နာရီကလေးကို ပုလိပ် ကိုကျောက်လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကို
ကျောက်ကလည်း ဒီပစ္စည်းလေးက သူ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာကို
ဂုဏ်လုပ်ချင်ပုံလည်း ရတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လှေပွဲတွေကို ကြ
ည့်ချင်သေးပုံလည်း ရပါတယ်။ ကိုမာဒင်ကို လက်ထိတ် တန်းလန်းနဲ့ ပဲ
လှေပွဲပြီးအောင် ကြည့်ဖို့ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ပဲ ကိုမာဒင် လှေပွဲကို ကြည့်ခွင့် ရခဲ့တယ် ပြောပါတော့။ သူ့ဘဝ
မှာ သူဝါသနာ ထုံခဲ့တဲ့ လှေပွဲတွေကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခွင့်ရတဲ့ ပွဲပါပဲ။ န
ဂါးပေါက်က ‘သိန်းကြီး’နဲ့ လှေခုတ်ရွာက ‘ဗြဟ္မာ’ပြိုင်ကြတာက
နာမည်ကြီးတွေဆိုတော့ တစ်လားတည်းပါ။ ‘လားချင်းသေ’ပေါ့။ တစ်ပြ
န်တည်းပဲ လှော်တယ်။ တာကတော့ ရှည်တာပေါ့။ ဒီပွဲမှာ တော့ လူတွေ
တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ‘သိန်းကြီး’က နိုင်တယ်။

ကိုမာဒင် လောင်းထားတဲ့ ‘ရတနာငွေမိုး’နဲ့ ‘ပြေညွန့်’ကတော့ နှစ်
လားပြိုင် ကြတာပါ။ ‘ရတနာငွေမိုး’လှေတက်စီးက လှေလယ်မှာ မတ်
တတ်ရပ်ပြီး လင်းကွင်း တစ်ချက် ‘ဝှမ်း’ခနဲ ရိုက်လိုက်သံနဲ့ အတူ ကိုမာ
ဒင်ရဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက်က ရှိန်းတက် လာတော့တာပဲ။ သွေးဆူလာတော့
တာပဲ။ လှေလှော်သားတွေရဲ့ ‘စီး’၊ ‘တိုး’၊ ‘စီး’၊ ‘တိုး’ဆိုတဲ့ အသံတိုင်ကြ
တဲ့ အသံတွေဟာ ကိုမာဒင်နားထဲမှာ အတော်ကလေး ဆိမ့်နေတော့တာ
ပါ။ ပထမတစ်လားမှာ ‘ရတနာမိုး’က ပန်းဆွတ်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ခါးဘူး ဖောက်
တယ်ဆိုပြီး ရှုံးသွားတယ်။ ခါးဘူးဖောက်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်သတ်မှ
တ် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လှေမသွားဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ကိုမာဒင်မှာ
သူ့မျက်နှာကရော ပခုံးကပါ ဟက်တက်ပြနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေထက် ရင်
ထဲက ဆစ်ခနဲ နာသွားခဲ့တယ်။ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ပါးစပ်ကလည်း ထွ
က်ချင်တာတွေ ထွက်လိုက်သေးရဲ့ ။ နောက်တစ်လားကျတော့ ကိုယ့်
လှေက ရေစီးဘက်မှာ ရှိနေတော့ ကိုမာဒင်တစ်ယောက် အံတွေ တင်း

တင်းကြိတ်ပြီး တောင့်ထားလိုက်တာ ကိုယ်ကိုမတ်လို့ ။ ဒဏ်ရာက စစ်စစ်ယိုကျနေတဲ့ သွေးစိမ်းတွေကြားက ကိုမာဒင့် မျက်နှာပေါ်မှာ မာန်တွေ အထင်းသား ပေါ်လို့ ။ လက်နှစ်ဖက် ပူးခတ်ထားတဲ့ လက်ထိပ်ကွင်းကြားထဲက လက်ဖျံတွေပေါ်မှာ အကြောတွေထောင်လို့ ။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ နောက်တစ်လားမှာ လည်း ‘ရတနာငွေမိုး’ က ပန်းဆွတ်တဲ့ သူ ခြေချော်ကျသွားတယ်။ ကြိမ်ပန်းကွင်းကြီးနဲ့ ရေထဲ ကျသွားတော့ ပန်းမရတော့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ‘ရတနာငွေမိုး’လှေလည်း ပန်းဆွဲရေကျ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကိုမာဒင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ပန်းရှုံး သွားခဲ့တာပါပဲလေ။ သူ့အချိန်မှတ် နာရီကလေးက ပုလိပ်ကို ကျောက်လက်ထဲ လက်တစ်လုံးခြားနဲ့ ပါသွားခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။

၆။

တစ်ကျွန်း ကျသွားခဲ့တဲ့ ကိုမာဒင်က ထောင်က ထွက်လာတော့ ဘိုးမာဒင်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဦးမာဒင်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မရှိခဲ့သလိုပါပဲ။ ဘိုးမာဒင်ထောင်က လွတ်တော့ ရွာကို ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့တယ်။ မြေတော်ဆိပ်ကမ်းက ကြွပ်ရွာနေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ သူ့ခြေချလိုက်မိတယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ငယ်ဘဝတွေ စီးဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာ ဒီမြေတွေပေါ်မှာ တစ်ချိန်က ရေဖွေးဖွေး တက်တပြင်ပြင်နဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အခုတော့ ပြည်ကူးတို့ သင်္ဘောကြီးတွေ စုန်ချည်ဆန်ချည် ဆိုက် ကပ်နေကြတာကလွဲလို့ လှေပွဲဆိုတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ကိုမာဒင်ရဲ့ ခြေရာတွေကို ဘိုးမာဒင်ကောက်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ရွာကိုရောက်တော့ သူ့ဝေဒနာတွေက ပိုဆိုးလာခဲ့တယ်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြ

တော့ဘူး။ သူ့အိမ်ကလည်း သူ့အိမ် မဟုတ်တော့ဘူး။ မြေတွေယာတွေ ဆိုတာလည်း သူ ဘာမှ မသိဘူး။ သူ့ကိုသိတဲ့ လူလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

အခုတော့ ဘိုးမာဒင်တစ်ယောက် ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် လက်ပံပင်အုပ်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဖက်ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ တဲကလေး တစ်လုံးထိုးပြီး နေလေရဲ့ ။ ဒီဖက်ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ တစ်ချိန်က ထန်းလက်တဲကြီးထိုးပြီး လှေလှော်သားတွေကို စခန်းသွင်းခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ ရွာရဲ့ အထွတ်အမြတ် ထားခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ တစ်ချိန်က လှေလှော်သားတွေရဲ့ အားမာန်ကို ပြခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ ရွာရဲ့ ပြိုင်လှေကြီးကို တိုက်သွင်းခဲ့ကြတဲ့ နေရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့လို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရက်ရက်စက်စက် လောင်းကစားခဲ့ကြတဲ့ သူတွေကြောင့် ပဲ ဒီနေရာလေးဟာ ရွက်ကြွေခြောက်တွေနဲ့ ဟာလာဟင်းလင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

ဘိုးမာဒင်ကတော့ ဖက်ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ အခုထိ ရှိနေတုန်းပါ။ မလှမ်းမကမ်းက လက်ပံပင် အုပ်ကြီးဆီမှာ ရေချမ်းစင်ကလေးရှိတယ်။ လက်ပံပင်ရဲ့ လက်တံခွင်ထဲမှာ ယီးလေးခိုနေတဲ့ နဘက် သောက်ရေအိုးကလေး နှစ်လုံးကို ဘိုးမာဒင်က မနက်တစ်ထမ်း၊ ညတစ်ထမ်း ရေသွားသွား ဖြည့်တယ်။ ရွာတွေနဲ့ အဆက်ဝေးတဲ့ လှည်းလမ်းဘေးမှာ ဆိုတော့ ဘိုးမာဒင်ရဲ့ ရေချမ်းစင် ကလေးက အညာကျေးက အိုအေစစ် ကလေးပါပဲ။ တစ်ရွာတစ်ရွာ ကူးကြတဲ့ လှည်းတွေ၊ မြေတော်သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်းကြတဲ့ လှည်းတွေက ဒီနေရာကလေး ရောက်ရင် နားတတ်ကြတယ်။ လှည်းတွေချွတ်ကြ၊ နွားတွေ လှန်ကြ၊ ရေကလေး သောက်ကြပေါ့။

ဘိုးမာဒင်က လက်ပံပင်စည် ဖြူခြောက်ခြောက်ကြီးကို ဆောက်နဲ့ အသားထွင်းပြီး စာလုံးတွေ ရေးထိုးထားတယ်။ ‘ရေကြည်တစ်စက်’တဲ့ ။

သူ့မှာ တော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိမှာ ပေါ့။ လူတွေ အတွက်လည်း အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်လေ။ အခုလို အညာနွေမှာ ဆို ပိုလို့ တောင် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

တစ်ခုရှိတာက ဘိုးမာဒင်ဟာ လှည်းတွေဖြတ်မောင်းလို့ လူတွေကိုမြင်တိုင်း ‘ပုလိပ် ကိုကျောက်ကို တွေ့မိသလား’လို့ တွင် တွင် ကြီး မေးနေတုံးပါပဲ။ အခုခေတ် လူတွေကတော့ ဘိုးမာဒင် တစ်ယောက် ပုလိပ်ကိုကျောက်ကို ဘာလို့ မေးတာတုန်း ဆိုတာ ဘယ်သိကြမှာလဲ ။ ဘိုးမာဒင်ကတော့ ခေတ်တွေ စနစ်တွေ ပြောင်းသွားပြီ ဆိုပေမဲ့ သူ့အချိန်မှတ် နာရီကလေး ပုလိပ်ကိုကျောက်ဆီက ပြန်လိုချင်သေး ထင်ပါရဲ့ ။

(လေ့ပွဲတွေအကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတဲ့
မေမေသို့...)

ခင်ခင်ထူး
အမှတ် ၁၂၈၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အဖေပေးသော ငွေတစ်မတ်
တင်မြင့်ဦး၊သံတွဲ၊

သူနားရွက်တစ်ဖက် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့်
အိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေသော
ခြေလှမ်းများ တန့်သွားသည်
နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာနှင့် တက်တူတို့ အဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏
စုစုပေါင်း လေးယောက်
တက်တူက လက်ထဲမှ သားရေကွင်းကို
မြှောက်ပြရင်း ပြောင်စပ်စပ်လုပ်သည်

အဖေပေးသော ငွေတစ်မတ်
တင်မြင့်ဦး၊သံတွဲ၊

ဖြည်းနှေးနေသော သူ့ခြေလှမ်းများ အိမ်သို့ နီးလာသည် နှင့် ပိုမိုမြန်ဆန် လာသည် ။ ရှိုက်သံကလည်း ပိုမို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဖြစ်လာ၏။ အိမ်ကို လှမ်းအမြင်တွင် လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်ရင်း မပြေးရုံတမည် အသော့နှင်မိသည် ။ အိမ်ပေါ်မှ သူ့အဖေကတော့ သူ့အဖြစ်ကို မမြင်။ ပိုက်ကို အေးဆေးစွာ ဖာနေ၏။ အိမ်ပေါ် လှမ်းအတက် အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် ငိုရှိုက်သံ တစ်ချက်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြုလိုက်သည် ။ သူ့အဖေ အံ့သြဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်လာ၏။

‘ဟင် သား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ကျောင်းမှာ ဆရာမရိုက်လိုက်လို့ လား’

သူ့အဖေ အမေးဝယ် ဆို့နေသော သူ့မျက်ရည်များ တာရိုးကျိုးသည့် ချောင်းလို ဒလဟော သွန်ကျသွားသည် ။ သူ့အဖေ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း ရှိုက်ကာ၊ ရှိုက်ကာ ဆင့်ဆင့်ငို၏။

‘မငိုပါနဲ့ သားရယ်။ နောက် သားအကြောင်းကို ဆရာမသိသွားရင် သားကို ချစ်လာမှာ ပါ။ သားတို့ ဆရာမက သဘောကောင်းပါတယ်’

သူ ခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ခါမိသည် ။ စကားပြောရန် အားယူလိုက်သော်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့် အသံက ထွက်မလာဖြစ်။ သူ့အဖေက ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို တယုတယ သုတ်ပေးနေသည် ။

‘မ မ မဟုတ်ဘူး အဖေ။ အတန်းထဲက အကောင်တွေ လုပ်တာ။

သားနားရွက်ကို အလကားနေ လာပြီး တံတွေးဆွတ်ကြတယ်။ ကျောကို လည်း လက်သီးနဲ့ လာထိုးတယ်။ နောက် ကျောင်းဆင်းတော့ လွယ်အိတ်ကို ယူပြီး ထွက်ပြေးကြသေးတယ်’

တကယ်ပြောဖြစ်တော့ သူ့ရင်ထဲမှ မခံချင်စိတ်များကြောင့် အသံက မာဆတ်တောင့်တင်း နေသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေ စတုန်းကလို တွန့်ဆုတ် အားငယ်နေစရာ မလို။ သူ့အဖေသည် အမြဲလိုလို သူ့ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အခုလည်း သူ အဖေရှေ့ကို ရောက်နေခဲ့ပြီလေ။

‘အတန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေပဲ သားရယ်။ သားလည်း ပြန်စပေါ့။ ဒါငိုစရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်တော့ ရင်းနှီးပြီး သားရဲ့ ကစားဖော် စကားဖက်တွေ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့’

‘ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ က လူကောင်ကြီးတယ်၊ အုပ်စုနဲ့ ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာ’

သူ့အဖေ ပြောစကားကြောင့် ပိုမို မခံချင်စိတ်တို့ ရုန်းကန်ထကြွ လာသည် ။ သူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာသော သူ့အဖေကိုလည်း ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ငြိုငြင်မိသွား၏။ အတွေးမှာ က သူ့အဖြစ်၊ သူ့အပြောကို မြင်လိုက်၊ ကြားလိုက်လျှင် သူ့အဖေ ဒေါသများ ဆူဝေပေါက်ကွဲ လာမည်။ ထိုအခါ သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည့် အကောင်များ နဂါးမျက်စောင်းနှင့် တွေ့သလို အရည်ပျော်သွားမည်။ သူ့အပေါ်ကို မည်သည့် အခါမှ အနိုင်ကျင့် စိုးမိုးလာရဲမည် မဟုတ်တော့။ ယခု အတွေးနှင့် တကွ တပြားဖြစ်နေသော သူ့အဖေ စကားများကြောင့် သူ့ရင်အမောတို့ အနည်းငယ်ပင် ဖြေမပြေနိုင်။

‘ကဲ သားရယ်၊ ရေချိုးတော့နော်။ သားအမေ ပြန်ရောက်ရင် ထမင်း

စားကြမယ်။ ဒီနေ့ သားကြိုက်တဲ့ ငါးမိုးသီးဥ ကြော်ထားတယ်’

သူ့အဖေစကားကို ခွန်းတုံ့ပြန် မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့လည်း စကားလုံးများက သူ့လည်ချောင်းဝကို တွန်းထိုး နေကြဆဲ။ ထိုနေ့ညနေ ထမင်းပိုင်းတွင် နေ့တိုင်းနှင့် မတူ သူ့စကားသံများ တိတ်ဆိတ် ကွယ်ပျောက်နေသည် ။ ကြိုက်လှပါ သည် ဆိုသည့် ငါးဥကြော်ဟင်းလည်း သူ့ခံတွင်းဝယ် ထူးဆန်းစွာခါးသက်နေပြန်၏။

အိမ်ကို လှမ်းမြင်ရပါလည်း သူ့ခြေလှမ်းများ မမြန်။ ရှိုက်သံကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းလိုက်သည် ။ သို့သော် ဆို့တက်နေသော ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ရင်က အခုန်မရပ်၊ တည်ငြိမ်မှုမရှိနိုင်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ဝမ်းနည်းရိပ် နှင့် အတူ မျက်ရည်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည် ။ ငိုသံမထွက်ပါလည်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးဆင်းနေကြ၏ ။ တစ်စုံတစ်ရာကို နာကြည်းစိတ်ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိသည် ။ အမျိုးမျိုး စနောက်ခဲ့ကြသည့် မျက်နှာများက သူ့အတွေးပုံရိပ်တွင် မတွေးသော်လည်း တဖျပ်ဖျပ် ထင်ရှားစွာ ပြန်ပေါ်လာ၏။

‘ဟော သားတောင် ကျောင်းက ပြန် လာပြီပဲ။ အဖေတောင် သားကို လာကြိုမလို့ ဟေ့။ ပိုက်ပြီးအောင် လုပ်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ’

အိမ်ထဲသို့ အဝင်တွင် သူ့အဖေက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည် ။ သူကတော့ တင်းတင်း စေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းကို မဖွင့်ဖြစ်။ အငိုမျက်ဝန်း နှ

င့် အတူ သူ့အဖေကို ပြန်မော့ကြည့် ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ မျက်ဝန်းကို မြင်
တော့ သူ့အဖေ အံ့သြသွားသည် ။

‘သား ငိုလာတယ် ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ကော ဘာဖြစ်တာလဲ သားရဲ့ ၊
အဖေ့ကို ပြောပါဦး’

အမေးစကားကြောင့် သူ့ရင်တွင် ဝမ်းနည်းစိတ်ထက် ဒေါသစိတ်များ
ပိုမိုတင်းကျပ် လာသည် ။

‘ဟိုကောင်တွေပေါ့ အဖေ။ ဒီနေ့လည်း သားကို နောက်ကြ၊ စကြ၊
ထိုးကြတယ်။ ကျောင်းဆင်းချိန် လမ်းမှာ ဆိုတော့ တိုင်ဖို့ ပြောဖို့ လည်း
မရဘူး’

‘သားကို အဖေပြောတာပဲ။ သူတို့လို ပြန်လုပ်ပေါ့ သားရ၊
သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ကခု သူတို့ စတိုင်း သားက ငိုတော့ ပိုစလို့ ကောင်း
နေကြတာပေါ့’

သူ့အဖေက နေ့တိုင်းလိုပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ပြောသည် ။ မည်သ
ည့် ကိစ္စ မဆို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြေရှင်းခဲ့သော သူ့အဖေကို ယခုကိစ္စတွင် သူ အား
မလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ အဖေသည် ထိထိရောက်ရောက် ဖြစ်အောင်
ဖြေရှင်းပေးရမည် မဟုတ်လား။

‘အဖေ့ကို သားပြောပြီးပြီပဲ။ သူတို့ က အဖွဲ့လိုက် အဖေရဲ့ ။ ကဲ...
သားက သူတို့ ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် ဘာလုပ်ပြနိုင်မှာ လဲ’

အဖြေစကားကို ကြားတော့ အားပါးတရ ရယ်လိုက်သော
သူ့အဖေကြောင့် သူ အံ့သြသွားသည် ။ သူ့အဖို့ တော့ တုံ့ပြန်ရန် လမ်းစ
ကို ဘယ်လိုမှ မမြင်။

‘ကဲ...ဒါဆို သားကို အဖေက ဒီအုပ်စုတွေကို ပြန်လုပ်ပြနိုင်ဖို့ အဖော်

ကောင်းတစ်ယောက် ပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား’

သူ့မျက်ဝန်းများ တဖျပ်ဖျပ် အရောင် တောက်လာသည် ။ အားကိုးကြီးစွာနှင့် သူ့အဖေ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။ သူ့အဖေက သူ့အနားနားသို့ ကပ်ပြီး ဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်စွာ တစ်လုံးချင်း ပြောသည် ။ သူ့အဖေ ပြောစကားများကို နားထောင်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးပြုံးလာ၏။ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ‘တကယ်နော် အဖေ’ ဟု ပြောလိုက်သော သူ့စကားသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားမှု မရှိနိုင် တော့။

သူ့နားရွက်တစ်ဖက် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင် နေသော ခြေလှမ်းများ တန့်သွားသည် ။ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လို က်သောအခါ ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာနှင့် တက်တူတို့ အဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ စုစုပေါင်း လေးယောက်။ တက်တူက လက်ထဲမှ သားရေကွင်းကို မြှောက်ပြရင်း ပြောင်စပ်စပ် လုပ်သည် ။ သူ့ ခြေလှမ်းများက သူတို့ ရှိရာ ဆီသို့။ အနားကို ရောက်လာသည့် သူ့ကို မှတ်ကြီးက ခေါင်းကို လှမ်းပု တ်သည် ။ အမူအရာ ပြောင်းနေသော သူ့ကို သတိထားမိကြဟန်မတူ။ မှ တ်ကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ အမြင်အာရုံတွင် မျက်နှာကိုမမြ င်၊ မှတ်ကြီး မျက်နှာက ပိုက်ဆံမတ်စေ့ တစ်စေ့ ဖြစ်နေသည် ။

သူ့ညာလက်ဖျံရိုး တစ်လျှောက် တစ်စုံတစ်ရာသော အင်အားများ တ ျစ်ဟု န်ထိုး စီးဆင်းဝင်ရောက် လာကြသည် ။ သူ့လက်သီးက မှတ်ကြီးမျ က်နှာ တည့်တည့်ပေါ်သို့။

‘ဖြောင်း...’

‘ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီကောင် တကယ်လုပ်တယ်။ ဒီကောင့်ကို ဒီကောင်...’

တက်တူ အံ့ဩတကြီးဟန်နှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောရင်း သူ့အနားသို့ ကပ်လာသည် ။ သူ့အာရုံထဲတွင် နောက်ထပ် မတ်စေ့တစ်စေ့ကို မြင်ပြန်၏။

‘လာခဲ့စမ်း၊ တစ်ချက်ကို ငွေတစ်မတ်ပဲ။ အရင်နာချင်တဲ့ ကောင် အရင်ဝင်ခဲ့’

သူ့မာန်ပါပါ ပြောသံကြောင့် တိုးလာသည့် တက်တူ၏ ခြေလှမ်းများ တို့ခနဲ ရပ်သွားသည် ။ နောက်ထပ်လည်း ဘယ်သူမှ ထွက်မလာတော့။

‘ဟေ့ကောင် ငါတို့ က အတန်းဖော်တွေ ဆိုပြီး မင်းကို ခင်လို့ စကြတာ။ မင်း ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး’

ခင်ဇော်က လေပြေနှင့် ချောပြန်သည် ။ သို့သော် အကြိမ်ကြိမ် အသားမာ တက်ခဲ့သော သူ့စိတ်ဓာတ်များက ခဏချင်းတော့ ပြေလျော့မသွား။ သတိကို မပြတ်ထားရင်း လက်နှစ်ဖက်တွင် အားကို ထည့်ထားမြဲ။ ‘အေး မင်းတို့ ခင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ခင်နိုင်ပြောနိုင်တယ်။ ဗလအားကိုးသလို၊ အုပ်စု အားကိုးသလိုနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်ခါမှ လာမလုပ်နဲ့ တော့။ တစ်ချက်ကို ငွေတစ်မတ်ပဲ’

သူပြောပြီးသည် နှင့် တက်တူတို့ အဖွဲ့ကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်ဘက်ကို ခြေလှမ်းသည် ။ သူတို့ အတွက် တွေးတော စိုးရိမ်နေစရာ မလိုတော့ ။ သူ့အာရုံထဲတွင် ငွေတစ်မတ်ကိုသာ စိတ်ကူးယဉ် နေမိတော့၏။ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ခွက်ကို ပြား ၂၀၊ ဘူးသီးကြော် တစ်ခုကို ၅ ပြား၊ ဘိန်းမုန့် အ

ချပ်ကြီး တစ်ချပ်ကိုမှ တစ်မတ်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ထံမှ လေချွန်သံ
လေးများ ထွက်လာသည်။ ။

၂။

‘အဲဒီလိုမျိုး အားပေးခဲ့တယ် ဆိုတော့ အပြစ်တင်တာတော့ မဟုတ်
ဘူး နော်။ မင်းအဖေရဲ့ လုပ်ရပ်က တစ်ဖက်စွန်းကို ပို့ပေးသလို ဖြစ်မနေ
ဘူးလား’

ခင်မောင်ကြည်က သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်ရင်း မေးသည်။ ။ အမေး
စကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများ ခပ်ဖွဖွ ပြုံးမိ၏။

‘အေး အဲဒီအချိန်တုန်းက တစ်ဖက်စွန်းလား ဘာလားတော့ မစဉ်း
စားမိဘူး။ နောက် ငါ့အတွက်တော့ ကျောင်းဆင်းချိန်တွေဟာ အေးအေး
ဆေးဆေး ဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်တွေ မင်းမှာ ဆက်မပေါ်ဘူးလား။ ငွေတစ်မတ်
လောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက် ထိုးရတယ် ဆိုတော့ အတ္တဆန်
သလိုပဲ’

ဆောင်းဖြူ၏ လူသားဆန်ဆန် မေးသော အမေးစကား၊ ပေးဆပ်ခြင်းကိုသာ ပိုမို ပျော်မွေ့သော သူငယ်ချင်းများ ၏ ရင်ကို သူ ထိုးထွင်းမြင်
သည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်မတ် ဇာတ်ကြောင်းကြောင့် အဖေ့ရုပ်လွှာ

ကို ပြန်တွေး မြင်ဖြစ်လာ၏။ ပင်လယ်ထဲတွင် တစ်သက်လုံး ရုန်းကန်ရင်း မိသားစုများကို ကျေပွန်အောင် ရှာဖွေကျွေးခဲ့သည့် ပြင် ဘဝအတွက် ယုံကြည်ချက်များကိုပါ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည် ။

‘ဒီစိတ်ဓာတ်တွေ ငါ့ရင်မှာ ဆက်ပေါ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီလို ဘဝမျိုးကို ငါ ရောက်လာခဲ့တာဆိုရင် မင်းတို့ ယုံမလား’

သူ့ကို သူငယ်ချင်းများက အံ့သြသုံးသပ်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘဝမှာ အခက်အခဲကို ဖြတ်ကျော်ပြီးရင် ရလာမယ့် အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ငါ့အဖေကြောင့် သိခဲ့ရတယ်။ ငါတို့ မူလတန်းအရွယ်က ငွေတစ်မတ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မင်းတို့ သိမှာ ပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို ရန်ပြုလာသူကို လက်သီးတစ်လုံး ထိုးရမှာ မတွန့်ဆုတ်တော့ဘူး။

ဆောင်းဖြူ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ငွေတစ်မတ်နဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ခုလိုအချိန်မှာ ဆိုရင်တော့ ဒါကို အထပ်ထပ် ပြန်စဉ်းစားဖြစ်မယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်း ကတော့ ငွေတစ်မတ်ကိုပဲ မြင်တာကိုး။ ဒီငွေတစ်မတ် အကျိုးဆက်ကြောင့် ပဲ ငါ့ဘဝမှာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် အောင်မြင်မှုကိုပဲ ကြိုတွေးလိုက်တယ်။ ဖြစ်မလာရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မတွေးတော့ဘူး။ အဖေ ငွေတစ်မတ်ကို ကြိုသိရသလိုပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ အတွက် ခွန်အားတွေ နှစ်ဆတိုးလာသလိုပဲ’

ခင်မောင်ကြည်က သူ့စကားကို ထောက်ခံသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီးရင် ပျက်စီးမယ့် လမ်းကြောင်းတွေကို တွေးမိတယ်။ ဒါတင် တန့်ပြီး ရှော

င်နိုင်မယ့် နည်းကို မတွေးမိဘူး။ ပျက်စီးရင် ဆုံးရှုံးမယ့် ဟာတွေကို တွေးရင်း တွေးရင်း လုပ်ရမှာ ကြောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ အလုပ်ကို လက်လွှတ်ဖြစ်ရော။ ခုနေ ပြန်စဉ်းစားမိတော့ တချို့အလုပ်တွေကို လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ခုထက် ဘဝမှာ ပိုအဆင်ပြေနေမယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်’

သူသည် အလယ်တန်းပညာ လောက်ကိုသာ မြင်ကြားဖူးသော ရွာကလေးမှ နေပြီး ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ မိမိအသိုက်ကိုစွန့်၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် စာရေးသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကျရောက်လာသည့် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို တည်ငြိမ်စွာ ကြုံကြံခဲ့သည် ။ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ရည်မှန်းချက်အတွက်လည်း နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်အောင် သူ့ကို မည်သည့် အရာက အင်အားများ ပေးခဲ့သနည်း။

သူ့အဖေသည် သူ့ကို ငွေတစ်မတ်သာ ပေးခဲ့သည် ။ သို့သော် ထိုငွေတစ်မတ်သည် သူ့ဘဝတွင် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင် လောက်အောင်ပင် အံ့ဩဖွယ် စွမ်းအားများ ကို ပေးနေ၏။

အဖေသို့...

တင်မြင့်ဦး၊သံတွဲ၊

အမှတ် ၁၃၃၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

လမ်းလွဲလ

မိမိုး

ရှိန်နှင့် ဖိုးလ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ

ဝိဒီယိုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့

ဒါဆို ဖိုးလမှာ ရှိန့်အတွက် ထာဝရ ဟီးရိုးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေ
ဖို့

ဒီနေရာပဲ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်တော့မည်

ခုတော့ ဖိုးလ ရှိန့်ကို ဖုံးကွယ် လိမ်ညာခဲ့သည် များ

ရှိန် မသိမဖြစ် သိခဲ့ရတော့သည်

လမ်းလွဲလ

မိမိုး

အားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှု၊ ပူဆွေးမှု၊ ဖြေမဆည်နိုင်မှုဆို တဲ့ သောက ခံစားချက် ကိုယ်စီနဲ့ ပူလောင်လွန်းချည့်ရဲ့ ။ ဒါဖြင့် သူနဲ့ အနည်းနဲ့ အများ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရှိန်အတွက်ကရော ရှိန် မျက်ရည်ကျ၍ မရပါ။ ဟန်ဆောင်ခြင်းမပါတဲ့ ဗလာခံစားချက်နဲ့ ဘေးလူ တစ်ယောက်လိုသာ လူတွေကို လိုက်ငေးကြည့်နေရုံမှ တစ်ပါး။ တကယ်ဆို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို သင်ရိန်ဆိုတဲ့ ရှိန်ဟာ ဘယ်လိုများ မျှော်လင့်ခဲ့မှာ တဲ့ လဲ။ လေးစားအထင်ကြီးမှုနဲ့ စခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ရှိန်နဲ့ ပတ်သက်မှု ကာလမှာ လူတော်တော်များများ ရဲ့ သတိပေးစကားတွေကို ရှိန်ဥပေက္ခာပြုခဲ့ဖူးသည် ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ကြုံတွေ့လာချိန်မှာ တော့ ရှိန်အတွက် လက်ခံယုံကြည်ဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်။ သို့သော် ဒါသည် ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခု။ ရှေ့တည့်တည့် အလောင်းစင်ပေါ်မှ သူ့ရုပ်ကလာပ်ဟာ ရှိန်အတွက် အကောင်းဆုံးသက်သေ။ ဘုရား၊ ဘုရား။ တစ်ခါက သူပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ကြားယောင်လာသလို ‘ကျွန်တော် သေသွားခဲ့ရင်တောင် ရှိန်တို့ အိမ်ထောင့်က ဓာတ်တိုင်မှာ ရှိန်ကို အမြဲ လာစောင့်ကြည့်နေမှာ ’တဲ့ ။ သူနဲ့ ရှိန်ကြားမှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသော ပတ်သက်မှု တစ်ခုရှိခဲ့တာ မငြင်းချင်တော့ပါ။

‘ဒီနေ့ ကိုဖိုးလ အိမ်ကိုလာလိမ့်မယ်ဆို’တဲ့ ကိုကိုစကားက ရှိန်ကို တစ်ချိန်လုံး အစိုးမရ ဖြစ်စေခဲ့၏။ အအောင်မြင်ဆုံး တေးရေးဆရာ တစ်ယောက်၊ သူ စိတ်ကူးပေါက်၍ စီးရီးထုတ်ခဲ့သော ကိုယ်တိုင်ရေးဆို အခွေများမှာ လည်း ထာဝစဉ် အောင်မြင်နေသူ။ ထိုဂုဏ်ပုဒ်များ ဖြင့် ပြည့်စုံသော ဖိုးလဆိုသည့် အနုပညာရှင်မှာ ရှိန်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သူတစ်ဦးပင်။ ကိုကို သီချင်းခွေ ထုတ်တော့မည်ဟု မိဘများကို ခွင့်ပန်စဉ်ကတည်းက ‘ဖိုးလကို ရေးခိုင်းနော်’ဟု ရှိန် ဘယ်နှကြိမ် တိုက်တွန်းမိမှန်းပင် မသိတော့။ ကိုကိုနှင့် ဖိုးလ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပြီး နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာ ချိန်မှာ လည်း ရှိန်နှင့် အဝင်အထွက် လွဲချော်ခဲ့ကြမြဲမို့ ရှိန်ပဲ တက်တခေါက်ခေါက် စိတ်တိုခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ ရှိန်အကြောင်း အတွင်းသိဖြစ်နေသော ကိုကိုမှ ဒီနေ့မနက် ရှိန် အိမ်မှ မထွက်မီ ထိုတပ်လှန့်စကားဖြင့် သတိပေးခဲ့ခြင်းပင်။ ရှိန် ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ဖိုးလ အလာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့တော့သည် ။

တကယ်တမ်း တွေ့ရချိန်မှာ တော့ အတော်လေး ပိန်သည့် ဘက်ကို လုသော ကိုယ်ဟန် အနေအထား၊ အသားရောင် ညိုညို၊ ပျော့စင်းသော ဆံပင်ဝဲဝဲကို မျက်လုံးပေါ် အုပ်မကျရန် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ပင့်တင်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည့် ဖိုးလ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အနည်းငယ်မျှ ရင်ခုန်ချင်စရာ မကောင်းပါ။ သို့သော်လည်း ကိုကို မိတ်ဆက်ပေး၍ ဖိုးလနှင့် ရှိန် စကားပြောမိကြသည့် အခါမှာ တော့ အံ့ဩချင်စရာ ကောင်းလှအောင် စည်းဝါးကိုက်ခဲ့ကြသည် ။ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများ စုစည်း တည်ထောင်ထားသော ရှိန်တို့ ၏ ‘Seven Sisters’ ဗီဒီယို ရိုက်ကူး တည်းဖြတ်မှုလုပ်ငန်း အား ဖိုးလက စိတ်ဝင်တစား အကြံဉာဏ်များ ပေးနေခြင်းမှ ရှိန်က သဘောအကျကြီး ကျလို့ ရယ်။

‘အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာ အရမ်းဖြစ်ချင်တာ’ ဆိုသည့် ရှိန်စကား အဆုံးမှာ မျက်ခုံး တစ်ချက်ပင့်ကာ ‘မင်းကိုကြည့်ရတာ အရမ်း Bright ဖြစ်တဲ့ ပုံ၊ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်’ဟု ဖိုးလ မှတ်ချက်စကားသည် ရှိန်ခိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲအထိ တစ္ဆေတလမ်း ပါသွားခဲ့တော့၏။ ထိုကဲ့သို့ စခဲ့သော ခင်မင်မှုကို ဖိုးလကပဲ ရေရှည် ဆွဲဆန့်ခဲ့သလား၊ ရှိန်ကပဲ ဖိုးလကို ညှို့ငင်ခဲ့သလား မဝေခွဲတတ်အောင်ပင် ရှိန်နှင့် ဖိုးလ တတွဲတွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတော့သည် ။ ဒီအချိန်မှာ ရှိန်သူငယ်ချင်း များကတော့ ဖိုးလ၏ သတင်းဆိုးများကို ရှိန်ထံပါး သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြပြီ။ ‘ဖိုးလ အရမ်းပိန်တာ ဆေးချလို့တဲ့’၊ ‘ဖိုးလမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူရှိတယ်’၊ ‘ဖိုးလက အောင်မြင်ချင်လို့သာ အောင်မြင်နေတာ၊ သူ့မိဘတွေက သူ ဆိုးလွန်းလို့ အကုန်လက်မြောက် ထားရတာ’ဆိုသော စကားသံများ ။ ဒါတွေအားလုံးက ရှိန်ရယ်သံတွေအောက်မှာ အားလုံး မသားစကား ဘဝသို့။ တကယ်တော့ ရှိန်က ဖိုးလ၏ စကားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သလို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း လူကဲခတ် ကောင်းသူရယ်ဟု အထင်ကြီးခဲ့မိခြင်းပင်။ သူငယ်ချင်းထံမှ ကြားသမျှ သတင်းစကားများကို ဖိုးလအား ရှိန် ပြန်လည် စစ်မေးခဲ့သားပဲ။

‘ထပ်သရီး ကိုယ်က နဂိုပိန်တာပါကွာ။ မင်း ကိုယ့်အကြောင်း သိချင်ရင် ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ တွေ့ကြည့်ပါလား’ဆိုသည့် ဖိုးလ၏ စကားမှာ အလွန် ယုံကြည်ဖို့ ကောင်းသော အကောင်းဆုံး အဖြေတစ်ခုဟု ရှိန်သတ်မှတ်ခဲ့သည် ။ ဖိုးလ၏ မိသားစုနှင့် ရှိန် တွေ့ဆုံခဲ့ချိန်များမှာ တစ်ဦးတည်းသာ ပါသော သားလေးကို တစ်မိသားစုလုံးက ဝိုင်းချစ်နေကြသည်ဟု ပဲ ရှိန် ရိုးသားစွာ တွေးမိခဲ့ပြန်သည် ။

တကယ်ဆို ဖိုးလ၏ မိသားစုမှာ ရှိန်ကို ကယ်တင်ရှင် နတ်သမီးအဖြစ် မှတ်ယူကာ ဖိုးလ၏ အတိတ်ဆိုးများကို ဝိုင်းဝန်း ဖုံးခဲ့ကြခြင်းပင်။ ဖိုး

လနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အထင်ကြီး လေးစားစရာ အချက်များကလည်း ရှိနဲ့အတွက် တစ်ရစ် ပြီးတစ်ရစ် တိုးလာခဲ့ပြန်သေးသည်။ ။ အဓိက အချက်မှာ ဖိုးလ စီစဉ်ပေးသော ကိုကို၏ တေးသီချင်းခွေ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသီချင်းခွေကို M.T.V ရိုက်ရာမှာ ရှိန်က အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းပြခဲ့သလို ရှိန် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသည့် ဖိုးလ၏ ထူးခြားဆန်းသစ်သော စိတ်ကူးများက ရှိနဲ့အတွက် အကြီးအကျယ် အားကူမှုများ ဖြစ်စေခဲ့ပြန်သည်။ ။ ဖိုးလရင်တွင်းမှ အနုပညာ ဘဏ်တိုက်အတွက် ရှိန်မှာ အံ့အားသင့်မဆုံး။ အထင်ကြီးမဆုံး။ ဖိုးလနှင့် ရှိန်၏ ပူးတွဲတင်ဆက်မှု အောင်မြင်ခဲ့၍ လည်း အနုပညာရပ်ဝန်းမှာ တသသ ပြောစရာ ဖြစ်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ။ ကဲ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ ရှိန်ဟာ ဖိုးလအပေါ် တွယ်ငြိမှု ကင်းနိုင်ပါဦးမတဲ့ လား။

‘ရှိန်ကို ချစ်တယ်၊ အရမ်းသဘောကျတယ်၊ အပိုင်လိုချင်တယ်’ဆိုသော စကားဆန်းများကို ပြုံးရွှင်ကြည်မွေ့စွာ လက်ခံရင်း ဖိုးလကို ချစ်စနိုး စချင်၍ အချိန်ဆွဲနေသည် မှ တစ်ပါး ဖွင့်ပြောရန်ပင် မလိုအပ်တော့။ ။ ဒါကို ဖိုးလကလည်း ရိပ်မိခဲ့မှာ ပင်။ ရှိန်နှင့် ဖိုးလ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ ဒါဆို ဖိုးလမှာ ရှိနဲ့အတွက် ထာဝရ ဟီးရိုး တစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေဖို့၊ ဒီနေရာပဲ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်တော့မည်။ ခုတော့ ဖိုးလ ရှိန့်ကို ဖုံးကွယ် လိမ်ညာခဲ့သည် များ ရှိန် မသိမဖြစ် သိခဲ့ရတော့သည်။ ။ ရှိန်တို့ အဖွဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို အနုပညာအရရော၊ ဈေးကွက်အရပါ အောင်မြင်အောင် ဖန်တီးကြမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့ချိန်မှာ ရှိန့်၏ အနီးကပ်လူသား ဖိုးလတစ်ယောက်လည်း မပါမဖြစ်။ ဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူ ရိုက်ကူးမည့် ရှိန်နှင့် အနုပညာအကြံပေး ဖိုးလတို့ အချိန်ပြည့် တပူးတတွဲတွဲ။ ဒီမှာ ပင် ထူးဆန်းသော ဖိုးလ၏ အကျင့်စရိုက်တို့ ကို ရှိန် သံသယဝင်ခဲ့ရတော့သည်။

။ ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းတစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ်ထက် ပိုမစားနိုင်ဘဲ အအေးပူလင်း သုံးပူလင်းလောက် ကုန်အောင် သောက်နေမှုများ ၊ အလုပ်အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ ကောင်းနေချိန်မှာ ရုတ်တရက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုမှ ဆက်ဆွေးနွေး၍ မရတော့ဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ အပြင်ထွက် လမ်းခွဲသွားမှုများ ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်နေ့တခြား ပါးလှလာမှုများ ၊ ‘ခဏခဏ ဝမ်းပျက်တယ်ကွာ၊ ဘာလဲမသိဘူး’ဟု ညည်းတွားသံစိပ်စိပ်များ ။ သို့သော်လည်း လေးစား အထင်ကြီးမှုများ အောက်မှာ ရှိန့်သံသယတို့ က အားနာတကြီး ကွယ်ပျောက် သွားခဲ့မြဲပင်။ ရှိန့်သံသယများ အတွက် အားနာလောက်အောင်လည်း ဖိုးလ၏ အနုပညာအရည်အသွေးများမှာ ဖိတ်လက် တောက်ပြောင်ခဲ့သည် ပဲ။

ဒီလိုနှင့် ပင် ရှိန့်တို့ ဇာတ်လမ်းစရိုက်ချိန်မှာ ဖိုးလ ဖျားချင်လျက်နှင့် ပင် အနွေးထည်ကြီး တဝတ်ဝတ်ဖြင့် ပါဝင်ကူညီခဲ့သေး၏။ တစ်နေ့မှာတော့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ပင် ရှိန့်နှင့် ဖိုးလ တိုင်ပင် နှီးနှောနေချိန် ဖိုးလ၏ ညာဘက် အပေါ်နှုတ်ခမ်းများ တွန့်ခနဲ၊ တွန့်ခနဲ လှုပ်ခတ်လာခဲ့သည် ။ ရှိန့်တို့ အဖွဲ့အားလုံး ထိုအဖြစ်ကို သတိပြုမိကာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြင့် ဝိုင်းလာချိန်၊ ကိုကို ရောက်လာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ ဖိုးလကို ဆေးရုံပို့ခဲ့တော့၏။ အားလုံး၏ အထင်မှာ ပင်ပန်းလွန်း၍ အဖျားကြီးခြင်းဟု ပင်။ အဲဒီအထင်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား ဖိုးလရယ်။ ဒါဆို ဖိုးလလို အနုပညာရှင် လူတော် တစ်ယောက်အတွက် ခံစားရသော ရောဂါအမည်မှာ တင့်တယ် လိုက်ဖက်ပါရဲ့ ။ သို့သော် အားလုံး ဖိုးလ၏ ဆေး Result အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ကြရ သည် ။

‘သူ ဆေးသုံးတယ်ဆိုတာ ငါ မယုံဘူးဟာ။ ခုတော့...’ဆိုပြီး ကိုကိုအသံ တိမ်ဝင်သွားချိန်မှာ ဖိုးလ ရှိန့်ကို ညာခဲ့ပြီဟု ရှိန့် သိခဲ့ရတော့၏။

ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလများမှာ ဖိုးလ၏ နောက်ဆုံးချိန်ကို စောင့်မျှော်နေသော ကာလများ ပင်။ ပိန်ချုံး ချည့်နဲ့ နေသော ဖိုးလမှာ ရှိန်တို့ မောင်နှမကို ရီဝေအားငယ်စွာ ငေးကြည့် ကြိုဆိုနေတတ်လေ၏။ ဖိုးလ၏ မိသားစု အပြင် ဖိုးလအနားတွင် အနီးကပ် ပြုစုနေသူ မိန်းမချောလေး တစ်ဦးကို ရှိန် တွေ့ရချိန် မှာ အံ့သြစွာ ငေးကြည့်မိတော့သည် ။ ဒါဟာ ဖိုးလ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူလေးဟု ရှိန် ပါးနပ်စွာ သိခဲ့ရချိန်မှာ ‘ဖိုးလက ရှိန်ကို အတော်များများ ညာခဲ့တာပဲ’ဟု သဘောပေါက်ခဲ့ရတော့၏။ ဒီအချိန်မှာ တော့ ဖိုးလရော၊ ဖိုးလ၏ မိသားစုကပါ ရှိန်ကို ဖုံးကွယ်ချင်ပုံ မရတော့။ မိန်းကလေးမှာ အားလုံးရှေ့မှာ ပင် ဖိုးလကို အတိအလင်း ပြုစုနေလေသည် ။ ရှိန်ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေး၏ မေတ္တာကြီးမှုအတွက် ရင်သပ်ရှုမော၊ ဒီလောက် မေတ္တာကြီးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုများ ဖိုးလ ဥပေက္ခာ ပြုရက်သတဲ့ လား။ ဖိုးလ၏ ချစ်ခြင်းစကားများကို သာယာမိသောရှိန် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ် မလုံချင်တော့။

‘မေတ္တာစူးလေရော့သလား ဖိုးလရယ်’ဟု ပင် မချီတင်ကဲ တွေးဖြစ်ခဲ့တော့သည် ။ တစ်ခါတလေ များမှာ တော့ ဖိုးလအခန်း ထဲသို့ပင် ရှိန်တို့ မဝင်ဖြစ်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လှဲနေကာ သူ့ပါးစပ်ထဲရှိ သမျှ အနုပညာ ဘာသာဗေဒများ ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ရွတ်နေမှုမှာ ရင်နာစရာ အနုပညာရှင် လူတော်တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ချက်ကလေး လွဲချော်မှုဟာ ဒီလို ရောဂါဆိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသလားကွယ်။ အနုပ

ညာပိုင်း ဆိုင်ရာမှာ ထက်မြက် တော်မော်လွန်းတဲ့ ဖိုးလဟာ ဒီမူးယစ် ဆေးကိုတော့ ကောင်း၏ မကောင်း၏ မခွဲခြားနိုင်တော့ဘူး တဲ့ လား။ ရှိ န် ရင်နာစွာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။ ဒီနောက်မှာ တော့ ရှိန် ဖိုးလဆီကို အ ရောက်ကျခဲ့တော့သည် ။ ဖိုးလ သတင်းများက တော့ ရှိန် နားဆီသို့ လွင့် ပျံလာမြဲ။ ‘ဖိုးလအခြေအနေ ပြန်ကောင်း လာပြီ၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် ထစပ်နေတယ်ဆိုပဲ’ဟူသည့် သတင်းစကားကို ကြားရချိန် ရှိန်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ၊ ဒါဟာ နောက်ဆုံး မီးစာတစ်ခု ပေလား။ မဖြစ်ပါ စေနဲ့ ဟု ရှင်သန်စွာ ဆုတောင်းဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ရှိန်ဆုတောင်း မပြည့်ပါ။ ‘ဖိုး လဆုံးပြီ’ဆိုသော သတင်းစကားကို ရှိန်ကြားခဲ့ရတော့သည် ။ အနုပညာ ကြယ်တစ်ပွင့်ရဲ့ ဖရိုဖရဲ ကြွေကျမှုဟု ရှိန်ဒိုင်ယာရီမှာ အမှတ်တရ။ ပြီး တော့ အဲဒီနေ့ရဲ့ အကျဉ်းတန် ညဟာ လမသာခဲ့ပါ။ အမှောင်ထဲမှာ ရှိန် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ဖိုးလအတွက် မျက်ရည်များ ကျလို့ ရယ်။

၄။

‘သား တပည့်တွေ လာနှုတ်ဆက်နေကြတယ် သားရဲ့ ။ ထကြည့်ပါ ဦး’

နင့်နင့်သီးသီး တမ်းတလိုက်တဲ့ အသံရှင်ဟာ အသံနဲ့ အတူ ခွေယိုင်ပြီလဲကျချိန် ဝိုင်းကူဖေးမသူ၊ ပြုစုသူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ရယ်။ ဖိုးလရဲ့ အလောင်းစင်ကို သူတို့ တွန်းရွှေ့ယူနေကြလေပြီ။ ဖိုးလနဲ့ စေ့စ

ပ်ထားသူဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးဟာလည်း ကြေကွဲဆို့နှင့်မှုတွေနဲ့ ရှိကံငင်နေလေရဲ့ ။ ရှိန် မြင်ကွင်းအားလုံးကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်မိနေပြီးမှ အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရတဲ့ ဖိုးလကို စိတ်ထဲက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်မိတော့၏။ ‘ဖိုးလ ရှင်ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာ မှ တာဝန်မကျေသွားဘူး။ ရှင် သိပ်ညံ့တာပဲ ဖိုးလရယ်’

မိမိုး

အမှတ် ၁၃၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ချစ်ကြသည် ဆိုရာဝယ်
အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

ဆေးကုသခံယူ၍ ကုန်သွားသော ပိုက်ဆံတွေကို
အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင် လင်တော်မောင်ကို
အမြန်ဆုံး သင်္ဘောပြန်လိုက်ခိုင်းဖို့ အတွက်
ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသည်
လင်ကို တအားပြုစုယူယသည်။ ။ ချစ်ဟန်တွေ တအားပြသည်
ငှားထားသည့် သူနာပြုဆရာမလေးတောင် အားကျလာ၍
လင်ယူချင်စိတ် ပေါက်လာသည် ဟု ထင်ရသည်

ချစ်ကြသည် ဆိုရာဝယ်
အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက သင်္ဘောသားတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ နေမကောင်းဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံကို တင်လိုက်ရသည်။ ။ ရောဂါလက္ခဏာက မောသည် ၊ အသက်ရှူကျပ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ။ အသားတွေဝါပြီး ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးတွေ ဖြူနေသည်။ ။

ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးက သမားတော်ကြီးတွေက ဂရုတစိုက် ကုသပေးကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီစမ်းသပ် ကိရိယာတွေကို အသုံးပြုပြီး ရောဂါရှာဖွေ ကြသည်။ ။ တန်ဖိုးအများ ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတွေကို တိုက်ကျွေး၍ နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြပ် ကုသပေးနေကြသည်။ ။ လူနာရှင်ကလည်း ရောဂါပျောက်ကင်းမည် ဆိုလျှင် ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေဆိုပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် အကုန်အကျခံ၍ ပံ့ပိုးပေးနေသည်။ ။ သွေးတစ်ပုလင်းကို ခြောက်ထောင်၊ ဆေးတစ်ပုလင်းကို တစ်သောင်း နှစ်ထောင် အကုန်ခံ၍ ထိုးသွင်းနေသည်။ ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လ၊ ရက်နှစ်ဆယ်သာ ကြာသွားသည် ဘာရောဂါဆိုတာကို အဖြေရှာ မရနိုင်သေး၍ ဆက်လက် စမ်းသပ် နေရသည်။ ။

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးတွင် ကုန်ကျစရိတ် အတော်များ သည်။ ။ အခန်းခက တစ်နေ့ကို နှစ်ထောင်ငါးရာကျပ်။ အနီးကပ်ပြီး နေ့ညမပြတ် ပြုစုမည့် သူနာပြု ဆရာမငှားခက နေ့တစ်ထောင်၊ ညတစ်ထောင်။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ နေ့စဉ်လာရောက် စစ်ဆေးလျှင် စာအိတ်ကလေးထဲမှာ အရွက်ကြီးတစ်ရွက်ထည့်ပြီး သူနာပြု ဆရာမလေးကတစ်ဆင့် ကန်တော့ရတာက တစ်ထောင်ဆိုတော့ နေ့စဉ်ပုံမှန် ကုန်ကျ စရိတ်က ငါးထောင်ငါးရာကျပ်ရှိသည်။ ။ လူနာအတွက် နေ့စဉ်

လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးနှင့် အစားအစာအပြင် လူနာကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် မိသားစုတွေ လာစရိတ် ပြန်စရိတ်နှင့် စားသောက်စရိတ်ပါ ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို သောင်းဂဏန်းအထက်မှာ ချည်း ကုန်ကျနေသည်။ ။

လူနာသင်္ဘောသားသည် ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် ညီအစ်ကို တော်စပ်သူဖြစ်၍ လူနာ၏ ဇနီးသည် ကိုဏ္ဍဝါ ခယ်မတော်စပ်သည်။ ။ ကိုအဏ္ဏဝါခယ်မသည် သူ့လင်ကို အလွန်ချစ်သည်။ ။ လင်ကိုချစ်လွန်း၍ လင်၏ အသက်ကို ငွေနဲ့ စက်ပြီး လုယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ့မှာ ရှိသမျှစီးပွား ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ၊ သူ့လင် အသက်ရှင်နေလျှင် ကျေနပ်ပြီဆိုပြီး ငွေတွေပုံအောက်ကုသနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သွေးတစ်ပုလင်းကို ခြောက်ထောင်ကျပ်ဖြင့် သွေးပုလင်းပေါင်း လေးဆယ်ကျော် သွင်းရသည်။ ။ ဆေးတစ်ပုလင်းကို တစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှုန်းဖြင့် ဆေးပုလင်းပေါင်း တစ်ဆယ်ကျော် သွင်းရသည်။ ။ နှစ်လကျော်အတွင်းမှာ အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ် သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဘာရောဂါဆိုတာကို တိကျသည့် အဖြေရှာ မတွေ့သေး ဖြစ်နေသည်။ ။ သွေးအား နည်းနည်းလာ၍ သွင်းလိုက်သည့် သွေးတွေ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ ပျောက်ပျောက် သွားသဖြင့် သွေးကင်ဆာလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ။

သွေးကင်ဆာ မဟုတ်ဆိုသည့် အတွက် ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မ အရမ်းဝမ်းသာ သွားသည်။ ။ သူ့ယောက်ျား မသေနိုင်တော့ဘူးဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ပျော်နေသည်။ ။ ပိုက်ဆံတွေ ပုံအောက်ပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြုစုကုသသည်။ ။ လူနာကလည်း စိတ်ဓာတ် တကြံ့ကပြီး ဝဝဖြိုးဖြိုး စိုစိုပြည်ပြည် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ။ မကြာမီ ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မည်ဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားက သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို အကြောင်းကြားပေးပါဟု ကိုအဏ္ဏဝါကို မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ။ ကိုအဏ္ဏဝါမှာ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို တယ်လီဖုန်း ခေါ်ပြီး လူမမာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီက

မန်နေဂျာကို စကားပြောရ သည် ။ သဘောသား ကျန်းမာ လာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ သဘော ပြန်လိုက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစားပေး၍ အလုပ်ပြန်ခန့်ထားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်ပါကြောင်း ပြောရသည် ။

ဆေးကုသခံယူ၍ ကုန်သွားသော ပိုက်ဆံတွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင် လင်တော်မောင်ကို အမြန်ဆုံး သဘောပြန်လိုက်ခိုင်းဖို့ အတွက် ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသည် ။ လင်ကို တအားပြုစုယူယသည် ။ ချစ်ဟန်တွေ တအားပြသည် ။ ငှားထားသည့် သူနာပြု ဆရာမလေးတောင် အားကျလာ၍ လင်ယူချင်စိတ် ပေါက်လာသည် ဟု ထင်ရသည် ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ရက်တွေ ကြာလာတော့ သူနာပြု ဆရာမလေးကလည်း သူ့လူနာကိုရော၊ လူနာ၏ ဇနီးကိုပါ သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ အကျွေးအမွှေး အပေးအကမ်း ရက်ရောသည့် သဘောသား လူနာလင်မယားကို ဆရာမလေးက အစ်ကိုလိုတစ်မျိုး၊ အစ်မလိုတစ်ဖုံ ချစ်ခင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည် ။ အပျိုလေးတန်မဲ့ မရှက်မကြောက်၊ မရွံ့မရှာ လှန်လှော၍ ဆေးကြော ပွတ်သပ်၊ ကိုင်တွယ်ပြုစုယူယ တတ်သော ဆရာမလေးကို လူနာကရော လူနာဇနီးကပါ ညီမလေးအရင်းလို ချစ်ခင်နေကြတာကတော့ မဆန်းပါဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည် ။

လူနာတွေကို နေ့စဉ်အလှည့်ကျ လှည့်လည် စစ်ဆေးကြသည့် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကလည်း လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေ တထောကြီးဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ကန်တော့တတ်သည့် သဘောသား လူနာနှင့် လူနာ၏ ဇနီးကို တအား ချစ်ကြပါသည် ။ လူနာနှင့် လူနာ၏ ဇနီးကလည်း အားပေးစကား အပြောကောင်းသည့် ဆရာကြီးတွေနှင့်

ဆရာမကြီးတွေကို အရမ်းရမ်းကို ချစ်ခင်လေးစားနေလေသည်။ ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါးကြာပြီး ပိုက်ဆံသိန်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် သိန်းသုံးဆယ်နီးပါး ကုန်သွားသောအခါ လူနာ၏ အခြေအနေ ကောင်းမွန် သက်သာလာသည်။ ။ မိသားစု တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။ သားလေး နှစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးကို ရှင်ပြုနားသ မင်္ဂလာအလှူ လုပ်သည်။ ။ အလှူပြီး၍ ရှင်တွေ လူမထွက်ရသေးခင်မှာ ပင် အမောပြန်ဖောက် လာသည်။ ။ သွေးတိုင်းကြည့် သောအခါ သွေးအားအလွန်နည်းနေတာ တွေ့ရပြန်သည်။ ။ အခြေအနေမဟန်၍ ဆေးရုံ ကိုပင် ပြန်တင်လိုက်ရသည်။ ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပင် အစာမဝင်၊ ရေမဝင်ဖြစ်လာသည်။ ။ ဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ က တော့ အားပေးစကား ပြောကြားကြ ပါသည်။ ။ သို့သော် တစ်နေ့တခြား အခြေအနေဆိုးလာ၍ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ ။ အိမ်ရောက်ပြီး လေးငါးရက်လောက် အကြာမှာ ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ညီသင်္ဘောသား ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ ။

အသုဘ သင်္ဂြိုဟ်သည့် နေ့ ညနေမှာ သူနာပြုဆရာမလေး ပျာယီးပျာယာ ရောက်လာသည်။ ။ သတင်းစာမှာ ပါသည့် နာရေးကြော်ငြာကို အခုမှ ဖတ်မိ၍ ချက်ချင်းထလာခဲ့ကြောင်း၊ အသုဘလိုက်မပို့လိုက်ရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြောင်း ပြောပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။ ။

‘ညီမလေး အစ်ကိုရဲ့ အသက်ကို မမ ငွေနဲ့ စက်ပြီး လုခဲ့တာ၊ ကုခဲ့တာ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော် ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးတဲ့ အဖြစ်ပါပဲကွယ်၊ ဟယ်... ဟယ်... အယ်...။ ဘာရောဂါဆိုတာကိုတောင် သူ သိမသွားရှာတာကို မမရင်အနာဆုံးပဲကွဲ့၊ ဟဲ့... ဟဲ့... .. ဟီး... အီး’

သူနာပြု ဆရာမလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့် ချိန်ရင်း ချီတိုချတို ဖြစ်နေပုံရသည် ။ လူနာလည်း သေသွားပြီမို့ မထူး တော့ဘူးဆိုပြီး ဖွင့်ပြော လိုက်သည် ။

‘ဆရာဝန်ကြီးတွေရော ကျွန်မတို့ ပါ အစ်ကိုရဲ့ ရောဂါကို သိနေကြ တယ် မမရဲ့ ။ အစ်ကိုကိုရော မမကိုပါ ချစ်လို့ ၊ သနားလို့ ဖွင့်မပြောရက် တာနဲ့ မပြောဘဲ နေခဲ့ကြတာ’

‘ဟင်... ဘာ... ဘာ... ရောဂါတဲ့ လဲ’

‘သွေးကင်ဆာ... အစ်မရဲ့ ’

ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မသည် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ထိုင်နေသ ည့် သူနာပြု ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် စူးစို က်ကြည့်လိုက်သည် ။

‘ဪ... ဟော... လက်စသတ်တော့ ညည်းတို့ က ငါ့ယောက်ျား သေမယ်ဆိုတာကို သိလျက်သားနဲ့ အချိန်ဆွဲပြီး အမှ ည့်ခြွေ ခြွေနေခဲ့ကြ တာကိုး။ ငါ့ယောက်ျား မလွဲမသွေ သေမယ်ဆိုတာကို ငါကြိုတင်သိရင် တစ်ပြားမှ အကုန်မခံ တော့ဘူးဟေ့။ သူမသေနိုင်ဘူး ထင်လို့ အကုန်အ ကျခံခဲ့တာ။ ကျန်းမာလာရင် သဘော ပြန်လိုက်ခိုင်းလို့ ရတယ်ဆိုပြီး အ ကုန်အကျ ခံခဲ့တာဟေ့။ အခုတော့ ဖွဲ့ပုံပေါ်မှာ ဆီးသွားသလို တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး။ ဒီအသက် အရွယ်ကျမှ သဘောသား နောက် တစ်ယော က်ရဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ဘာလုပ်ကိုင် စားရမှန်းလည်း မ သိတော့ဘူး။ အဲဒါ ညည်းတို့ အပြစ်။ ငါ့ကို ချစ်သလေး သနားသလေးနဲ့ ပြောပြီး ငါ့ကို မွဲပြာကျအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာ ညည်းတို့ တွေပဲ။ ညည်းတို့ တရားခံပဲ ဟင်း... ဟင်း... ဟီး...’

ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဒေါသတကြီး

အော်ဟစ်ကြိမ်း မောင်းနေ၍ သူနာပြုဆရာမလေး ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွား လေတော့သည်။ ။

အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

အမှတ် ၁၄၂၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂ
ဇင်း။

ရင်ဘတ်ထူထည်
ဒေါင်းနေမင်း

ဦးတိုးရဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလွဲရင်
ခွေးတွေကိစ္စပြီးရင် အရေးအကြီးဆုံးက သွေးမတော် သားမစပ်
ရောက်ရောက်လာတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို
ဝတ္တရားမပျက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေမိတဲ့ အလုပ်ပါ
တချို့က ကျွေးတာမွေးတာကို အပြစ်မပြောကြပေမဲ့
အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ ဦးတိုးရဲ့ စိတ်အခံကို
တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရတယ်

ရင်ဘတ်ထူထည်
ဒေါင်းနေမင်း

ကျွန်တော့်အခန်း ပြတင်းပေါက်က ကြည့်ရင် မိနီတို့ မိသအုပ်နေတဲ့ အသိုက်အမြုံလေးကို ကောင်းကောင်း လှမ်းမြင်နိုင်ပါတယ်။ တစ်နေရာ ရာက မိနီ အပြေးလေး ပြန်လာရင် ပေါက်ခါစ ခွေးလေး သုံးကောင်ဟာ မျက်လုံးလေးတွေ မဖွင့်နိုင်သေးပေမဲ့ အမေ့ကိုယ်နဲ့ကို အလွတ်မှတ်မိနေ ပုံနဲ့ နို့ကို အငမ်းမရ အလှအယက် ဝိုင်းစို့တော့တာပါ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူတို့ ရဲ့ အပျော်တွေဟာ အမြီးထိ ကူးစက်ကုန်ပြီး တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ယမ်း လို့ ပေါ့လေ။

ရင်ထဲက အသွေးအသားနဲ့ မေတ္တာဓာတ် ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ နို့ရည်ကို မိနီ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အစို့ခံရင်း သူ့လျှာကြမ်းကြီးနဲ့ တစ်ကောင်မကျ န် မပြီးနိုင်မစီးနိုင် လျက်ပေးနေတာ မြင်ရတဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ ကြက်သီးတွေ ထခဲ့ရပါတယ်။ ‘ဪ အဟိတ် တိရစ္ဆာ န်တောင်မှ’ လို့ သာ ပါးစပ်က ရေရွတ်နိုင်ပြီး မိဘမေတ္တာကို မဆုံးနိုင် မသတ်နိုင် တွေးကြည့်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးရ ပြန်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ စကားလုံးအဖွဲ့မပါဘဲ အပြုအမူ သက်သက် နဲ့ တင် ရင်ကို လာမှန်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ရှိတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

မိနီတို့ မိသားစုအတွက် နေရာထိုင်ခင်းကို ကပ္ပိယဦးတိုး ကိုယ်တိုင် ကျကျနန လုပ်ပေးထားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဆွမ်းချက်ဆောင်နဲ့ တစ်ဆက် တည်း ထင်းတွေထားတဲ့ အခန်းလေးမှာ ပါ။ အကာအကွယ်လေးနဲ့ တ ကယ့်ကို လုံလုံခြုံခြုံရယ်။ အောက်က ဖျာကြမ်းလေးခင်းလို့ ။ အဲဒီပေါ် က တကူးတက ရှာထားပုံပေါ်တဲ့ ကောက်ရိုးတွေကို ထူထူထဲထဲ ခင်း

ထားပြန်ပါသေးတယ်။ ပြာသိုလဆိုတာ အရိုးထိ စိမ့်ဝင်အောင် အေးတဲ့ လလေ။ ညဆို မြောက်ပြန် ဆောင်းလေကြမ်းက ခပ်ရမ်းရမ်းလေး တိုးဝင်တတ်တာမို့ သူတို့ လည်း ချမ်းရှာမှာ ပဲလို့ ဦးတိုး ကိုယ်ချင်းစာမိတယ် တူပါတယ်။

ဒါမှ မဟုတ် ဒီထက်လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးလည်း ဦးတိုးဆီမှာ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဦးတိုး ခွေးတွေအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးပုံကတော့ ဘယ်သူမှ သတိမထားဘဲ မနေနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ မနက်ဝေလီဝေလင်း အရုဏ်ဆွမ်း ဝေယျာ ဝစ္စပြီးတာနဲ့ ကျောင်းမှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးတွေကို ထမင်းရည်လေးနဲ့ ရောနှောပြီး အဆာပြေ သဘော ကျွေးတယ်။ နေ့လယ် ဆွမ်းစားချိန်ပြီး ရင်တော့ အရိုးအရင်းလေးတွေ၊ ရောတိရောရာ ဟင်းအကြွင်းကျန်တွေနဲ့ အကျအနက် နယ်ဖတ်ကျွေးတာပါ။ ခွေးကျွေးတာပဲ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပစ်စလက်ခတ် မလုပ်ဘူး။ ညစာအတွက်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်ခါတလေ အာဂန္တုကိုယ်တော် များ သွားလို့ ဆွမ်းကျန် နည်းသွားတဲ့ အခါ သူ အငတ်ခံပြီး ခွေးကို ဝအောင်ကျွေးတဲ့ လူစားမျိုးဆိုတော့ ရှားတယ် ပြောရမှာ ပါ။

လူတချို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို ချစ်သာချစ်တတ်တာ။ စိတ်ရှည်ဖို့ ၊ ဂရုစိုက်ဖို့ ၊ ဒုက္ခခံဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံစွဲမျိုးနဲ့ မလွယ်ဘူးလေ။ ခွေးတွေကလည်း ထမင်းကျွေးတဲ့ သခင်ကို ဘယ်လောက်မှတ်မိ၊ ဘယ်လောက် ခင်တွယ်သလဲဆို ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာက ပြန်လာပြန်လာ ဦးတိုးအသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်တာနဲ့ အူယားဖားယား အပြေးအလွှား ရောက်ချ လာပြီး ပတတ်ရပ်တဲ့ ခွေးနဲ့ ၊ ခြေထောက်ကို လျှာလေးနဲ့ ပွတ်သပ်ပေးတဲ့ ခွေးနဲ့ ၊ လက်ကလေးကို မနာအောင် ဖွဖလေး လှမ်းကိုက်တဲ့ ခွေးနဲ့ ၊ အနားပ

တံလည် ဝေပိုက်ပြီး အမြီးလေး တနန့်နန့် လုပ်ရတဲ့ ခွေးနဲ့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြီးရယ်ပါ။ ပါးစပ်ကသာ ‘တဟဲ့ဟဲ့’မြည်တွန်တောက်တီး နေပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးတိုးမျက်နှာကြီးဟာ ကြည်ကြည်စင်စင်နဲ့ တကယ့်ကို ပီတိတွေဖြစ်နေတာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြား မမြင်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ် နောင်ဖွဲ့မှု အပိုင်းအစကို ဦးတိုးနဲ့ ကျမှ ကျွန်တော် ပိုပြီး သဘောပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဦးတိုးရဲ့ ခွေးတွေထဲမှာ မိနီဆိုတဲ့ ခွေးမလေးကတော့ အကဲအပိုဆုံးပါ။ ကျွန်တော် ဦးတိုးကို မြင်လိုက်တိုင်း အနားမှာ အမြဲတမ်း တကောက်ကောက်နဲ့ ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ အတော့်ကို ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ဝင်းထဲမှာ ကျောင်းဆောင်တွေနဲ့ အတူ အုန်းပင်၊ ငှက်ပျောပင်တွေဆိုတာ အပြိုင်းအရိုင်း။ အနောက်ပိုင်းမှာ ရေကန် တစ်ကန်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ကုသိုလ်စိတ် မမွေးနိုင်တဲ့ လူတချို့ဟာ ညအမှောင် အားကိုးနဲ့ ကျောင်းထဲက အုန်းပင်တက် ခိုးချင်တဲ့ သူ၊ ငှက်ပျောခိုင် အလစ်သုတ်ချင်သူနဲ့ ရေကန်မှာ တိတ်တိတ် ပိုက်ချချင်သူတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါ မျိုးမှာ မိနီက ဝတ္တရားကျေကျေ ထမ်းဆောင်တတ်လို့ တော်ရုံတန်ရုံလူ အနားသိဝံ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ မိနီဟာ တခြားခွေးတွေထက် လျင်တယ်၊ စွာတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ အကင်းပါးတယ်၊ ဝီရိယကောင်းတယ်။ မိနီ အဆက်မပြတ် ဟောင်နေပြီဆို တစ်ခုခု ထူးခြားလို့ ဆိုတာ ဦးတိုး အတပ်သိနေပြီ။ လူလည်း မကြောက်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးတိုး မိနီကို ပိုဂရုစိုက်တယ်။ ခုဆို မိနီဟာ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ရတနာလေးတွေ ပေါက်ပွားစည်ပင်နေ ပြန်ပြီလေ။

ဦးတိုးရဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလွဲရင်၊ ခွေးတွေကိစ္စပြီးရင် အရေးအကြီးဆုံးက သွေးမတော် သားမစပ် ရောက်ရောက်လာတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝတ္တရားမပျက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် နေမိ

တဲ့ အလုပ်ပါ။ တချို့က ကျွေးတာမွေးတာကို အပြစ်မပြော ကြပေမဲ့ အဲဒီ
ကလေး နှစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ ဦးတိုးရဲ့ စိတ်အခံကို တအံ့တဩ ဖြ
စ်ကြရတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီကလေးတွေရဲ့ အမေဟာ တစ်ချိန်က သူချ
စ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ၊ သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်သာ လက်ထပ်ယူခဲ့ ဖူးတဲ့ မိန်းမ ဖြ
စ်နေလို့ ပါ။ ခုချိန်ထိ ဒီကလေးတွေရဲ့ အဖေနဲ့ အမေဟာ သက်ရှိထင်ရှား
ရှိနေဆဲ၊ အတူတူ နေကြဆဲမို့ ဝေဖန်တဲ့ သူ၊ သုံးသပ်တဲ့ သူတွေတော့ ရှိ
တာပေါ့လေ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဦးတိုးကိုယ်၌ ကတော့ ခုချိန်
မှာ ယုံကြည်မှုကို ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး မုဒိတာဆိုတဲ့ အလံဖြူကို နှလုံး
သား အလယ်တည့်တည့်မှာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ စိုက်ထားနိုင်ပြီလို့ ကျွန်တော်ထ
င်ပါတယ်။

ဒီကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ဦးတိုးရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကော
င်းတဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေးဘဲ မနေနိုင်အော
င်ပါ။

၂။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ပညာရေး တာဝန်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီမြို့လေးကို
ရောက်ပြီး ဒီကျောင်းမှာ တည်းခိုဖြစ်မှ ဦးတိုးကို စသိခဲ့တာပါ။ အဲဒီက
တည်းက ဦးတိုးဟာ ဒီကျောင်းရဲ့ ကပွိယကြီး ဖြစ်နေသလို ကလေး နှစ်
ယောက်ကလည်း ရောက်ရောက် နေတတ်ပါပြီ။ ဘိုဘို အသက် ၅ နှစ်နဲ့
စုမာ အသက် ၃ နှစ် နီးပါးလောက်ပေါ့။

ဦးတိုးဟာ ခပ်အေးအေး နေတတ်ပြီး အံ့သြလောက်အောင် စိတ်ရင်း စိတ်ခံ ကောင်းသူပါ။ ဘယ်တော့မှ သူ့အကြောင်းပြောဖို့ စိတ်မဝင်စား သလို သူတစ်ပါးအပေါ်လည်း အပြစ်မြင်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန် တော်က သူ့အကြောင်းမသိ ဆိုးရွားစွာ စကားစပ်မိရင် လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ရှောင်ပါတယ်။ သူ့အဖြစ်က အရသာခံ ပြန်ပြောဖို့ တောင် ကောင်းကွက် က မရှိသလောက် ရှားတာကိုး။

မြို့ခံတော်တော် များများကတော့ သူ့အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိနှင့် နေ ကြပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ကြားသလောက် ပြောရရင် ဦးတိုးရဲ့ မိဘတွေဟာ အတော့်ကို ပြေလည်ကြတာပါ။ ဒီမြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် ပရိ က္ခရာဆိုင်ဟာ တစ်ချိန်က သူ့မိဘတွေ၊ နောက်တော့ သူကိုယ်တိုင် ပိုင် ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိုင်တဲ့ ။ ခုတော့ သူများ လက်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ မွေးချင်း ငါးယောက်ထဲမှာ သူက အငယ်ဆုံး။ အေးသလောက် ဉာဏ်ထိုင်းလို့ ပ ညာရေးလည်း စောစောစီးစီး ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ရသူပါ။ အထက်လူတွေ အားလုံး အိမ်ထောင်အလို့ငှါ ပြုကုန်ပေမဲ့ သူကတော့ မိဘတွေနဲ့ ဒိုးတူ ပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ ၄၅ နှစ်ကျော်တဲ့ ထိ လူပျိုကြီးလို့ ဆိုပါတ ယ်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမသားချင်းတွေဟာ သူနဲ့ တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ ။ လောဘမောဟတွေ ထူပိန်းပြီး ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ကြားမှာ ပဲ စိတ်ဝမ်း တွေကွဲ၊ အစည်းတွေ ပြေနေတာ ကြာခဲ့ပြီတဲ့ ။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးတာနဲ့ အ မွေကို ချက်ချင်း ခွဲလိုက်ကြတယ်။ ဦးတိုး အတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ငွေတော်တော်များများ နဲ့ မိဘလက်ငုတ် လက်ရင်း ဆိုင်လေးကို ရလိုက် ပါတယ်။

အရက်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ လောင်းကစားမဖက်၊ မိန်းမပွေ့သူ မ ဟုတ်လို့ တစ်ယောက်တည်း အနေနဲ့ စားချင်တာစား၊ လှူချင်တာလှူဦး တော့ ဘယ်လိုမှ မကုန်နိုင်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ။ ဒီအထိ ဦးတိုးရဲ့ ဘဝ

ဟာ သာယာဖြောင့်ဖြူး နေခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဦးတိုးရဲ့ ဒို
င်ယာရီထဲကို စိန်ရီမဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခပ်တည်တည်နဲ့
တိုးဝင်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခြေအနေတွေက သွက်သွက်ခါ ယိမ်းယို
င်လာခဲ့ရတာပါတဲ့ ။

‘ဟွန်း စိန်ရီမအသက် ဘာရှိတာမှတ်လို့ ။ မသကာ လွန်ရောကျံရော
အာဏာကုန် ၂၅ ပေါ့။ ငွေချိုင်ချင်မှန်း သိသာပါတယ် ကျောင်းဆရာရ
ယ်။ ဈေးနဲ့ နီးတဲ့ ဦးတိုးတိုက်ရှေ့မှာ ပေါ်ပင် သီးနှံလေးတွေ ခင်းခင်းပြီး
ရောင်းနေတဲ့ မိန်းမပဲဥစ္စာ။ အနေနီးနီးနဲ့ ဘယ်လိုမြူပစ်လိုက်တယ် မသိ
ပါဘူး။ ဘာကြာလဲ၊ ဦးတိုးမှာ ယူရတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်လာရော။ စိန်ရီမ
ကို ဦးတိုး လက်မှတ်ထိုး ယူတော့ ၅၀ နားကပ်နေပြီလေ။ ကဲ့ရဲ့ ကြတာ
ပေါ့။ အင်းလေ သူ့မှာ လည်း အသက်ကြီးမှ အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်တော့
တဲ့ ဘဝကိုး။

ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဦးတိုးကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို စိန်ရီမ ခြယ်လှယ်နေ
ပုံများ ပြောကို မပြောချင်ဘူး။ ကျွမ်းသန္တာ လန်ရော။ သုံးလိုက် ဖြုန်းလို
က်တာ ရက်စက်တယ်။ တိုတိုပြောကြပါစို့ရဲ့ ။ သုံးလေးနှစ်နဲ့ တင်
ရှိသမျှ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတာပဲ။ သားသမီးမရဘူး။ ပျက်ကျလို့ ဆိုလား။
ဒါတွေလည်း ဒီကောင်မ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ပါ။ ဒါတောင် စိန်ရီမကို
အဆိုးတစ်ချက် မဟဘူး။ ချစ်တာကိုး။ ရပ်ကွက် အစွန်အဖျားမှာ တဲထိုး
နေရတဲ့ အထိ ရောက်တော့လည်း ဦးတိုးမှာ နောင်တဆိုတာ ချို့နဲ့ လား
လို့ မေးရမယ့် လူစားမျိုး။ အံ့ရော၊ အရုပ်ဆိုးဆုံးက တစ်နေ့ စိန်ရီမ လင်
ငယ်နောက် လိုက်ပြေးတာပဲ။ ငယ်ရည်းစားဆိုလား။ သူနဲ့ ရွယ်တူပေါ့။
အဲဒီမှာ တင် အဘိုးကြီး တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားတာ။ ရှက်တာလ
ည်း ပါတာပေါ့။ အသက်အရွယ် မမျှတော့ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မ
ယ်လို့ သူ့ကိုယ်၌ ကလည်း ကြိုတွေးထားပုံ ရပါတယ်။ တရားတွေ ဘာ

တွေ စွဲမနေပါဘူး။ ဖြစ်သမျှ ရှိစေသဘောနဲ့ နေတတ်သလို နေလိုက်တာ ပါ။ နောက် ဘာသာရေးဘက် ကူးပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ပေါ့ လေ။

သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဒီမြို့ကို ပြန်ရောက် လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရ နေပြီ။ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတာ ပြောပါတယ်။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့ လူက အရက်ကို မိုးမွန်အောင် သောက်ပြီး လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ချင်တာ မဟုတ်တော့ မဆန်းပါဘူး။ မိန်းမ နဲ့ ကလေး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အလေးမထားသလို တစ်ခါတစ်ခါ အငယ် အနှောင်း လေးကလည်း မလွတ်ချင်ဘူး။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်လာရင် ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ် ဆရာလေးရယ်။

စိန်ရီမက မိန်းမလည်း။ အဘိုးကြီးဆီ သွားပြီး မျက်ရည်ခံလေးထိုးလို့ တောင်းပန်သတဲ့ လေ။ ဟိုကလည်း ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ ဒီတင်မရပ်ဘူး ။ နေစရာမရှိလို့ လက်ရှိ ဦးတိုးနေတဲ့ အိမ်ကို တောင်းသတဲ့ ။ လူစိတ်မှ ရှိရဲ့ လား မသိပါဘူးရှင်။ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်သွားခဲ့ပြီးမှ ။ ဪ ဒီနေ ရာမှာ စကားဖြတ် ပြောရဦးမယ်။ စိန်ရီမ သား အကြီးကောင် ဘိုဘိုကို ဦးတိုးမြင်တော့ သူငယ်ငယ်ကရုပ်နဲ့ အတော် တူသတဲ့ ။ စိန်ရီမကတော့ ဦးတိုးနဲ့ ရတဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး လို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေတယ်။ သူ့နောက်လင် မြကျော်နဲ့ ရတဲ့ ကလေးစစ်စစ်ပါတဲ့ ။ ပုံစံချင်းက တခြား စီ။ ကောင်မလေးကသာ တူတာ။ ထားပါ။ သူတို့ ချင်းတောင် ရှုပ်နေတဲ့ ကိစ္စ ကျုပ်တို့ က ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

နောက်ပိုင်း ဦးတိုး ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ့အိမ်ကို စိန်ရီမတို့ လက်ထဲ ထိုးအပ်ပြီး သူက ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယအဖြစ်နဲ့ လာ နေသတဲ့ လေ။ ဘယ်လောက်များ အူယားစရာ ကောင်းလိုက်သလဲလို့ ။

ဇာတ်ထဲမှာ သာ ကြည့်ဖူးတဲ့ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး လူ့ပြည်ကူးလာ သလားလို့ တောင် ကျုပ်က ထင်မှတ်လိုက်မိသေး။ ဘယ်နှယ်တော် သူလို သည်းခံရက်ရောဖို့ ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာ တောင် ထည့်လို့ မရတဲ့ ဥစ္စာ’

ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် စိန်ရီမကိုရော၊ မြကျော်ကိုပါ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဘိုဘိုနဲ့ စုမာကိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ အချိန်တန်လို့ ဒီကလေးနှစ်ယောက် ရောက်မလာရင် ဦးတိုးမှာ တမျှော်မျှော်နဲ့ ရယ်။ ရောက်လာရင် ကျွေးစရာ ရှိတာကျွေး၊ ပေးစရာရှိတာပေး။ ပေးစရာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ လက်ရှိ ကလေးတွေ ဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားဟာ ဦးတိုး စုထားတဲ့ ငွေနဲ့ ချုပ်ပေးထားတာ ချည်းပါ။ သူ့အမေ အတိုင်းသာဆို လက်နှီးစုတ်က အရောင်လွင် သေးတယ် ဆိုရမလို။ အေးအေးလူလူ နေပြီးရင် အိမ်အပြန် ကန်ပေါင်အဆုံးထိ လိုက်ပို့ပေးတတ်တာ။ သူတို့ က ဦးတိုးကိုခေါ်တာ ‘ဘိုးဘိုး’တဲ့ ။

တစ်ခါတလေ ကလေးတွေက အိမ်မှာ ထမင်းချက်စရာ မရှိဘူးလို့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိရင် ဘယ်သူ့အတွက်လို့ မရည်ညွှန်းဘဲ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးထဲ စားစရာတွေ ထည့်ပေးလိုက် တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံချင် သလိုတော့ ရှိသား။ အိမ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကလေးတွေရှေ့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သာ စပ်စုချင်တာနဲ့ မေးကြည့်လို့ ဖေကြီးနဲ့ မေကြီး ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဖေကြီး အရက်တွေ နေ့တိုင်းသောက်တဲ့ အကြောင်း၊ ထမင်းအိုး မတည်ဖြစ်တဲ့ နေ့တွေအကြောင်း သိရတာပါ။

မကြာခဏ ဆိုသလို ဦးတိုးတစ်ယောက် ဘိုဘိုကို ငေးကြည့်နေတတ်တာ သတိထားမိတယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချလို့ ။ ဦးတိုးကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော် ဘိုဘိုကို မေးကြည့်ဖူးပါတယ်။

‘ဖေကြီးမြကျော်နဲ့ ဘိုးဘိုး ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲ’လို့ ဆိုတော့...

‘ဘိုးဘိုးကို ပိုချစ်တာပေါ့ ဦးရဲ့ ။ ဖေကြီးက သားကို မချစ်ပါဘူး။ သူ မူးလာရင် သားကို သူ့သား မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ’

အဲဒီစကားနဲ့ တင် ကျွန်တော့်မှာ ဆက်မေးစရာ အားအင်တွေ ကုန်ခန်းခဲ့ရပါ တော့တယ်။

၃။

လောကကြီးကို သွေးတိုးစမ်းဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ မိနီရဲ့ ကလေးတွေ ဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပါပြီ။ မြင်မြင်သမျှ သူတို့ အတွက် အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မပေါ့။ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ထွေးလုံးသတ်ပုတ် ဆော့ကစားလိုက်၊ မိခင်ကို ကျီစယ်လိုက်၊ နယ်မြေသစ်ကို တိုးဝင်လှမ်းတိုင်း နှာခေါင်းလေးနဲ့ အနံ့ခံစူးစမ်းလိုက်၊ နို့ဝရင် ပိုးစိုးပက်စက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်နဲ့ သူတို့ ရဲ့ ငယ်ဘဝတွေကို အပူပင်ကင်းကင်း ဖြတ်သန်းနေကြတာပါ။

ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမတွေကတော့ မိနီသားပေါက်ပြီး ကတည်းက သူတို့ အတွက် ကစားစရာ အရပ်တွေ ဖန်တီးပေးလိုက်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားပုံ ရပါတယ်။ ခွေးလေးတွေကို ချစ်ရတာ အမောလေ။ မိနီကလည်း တခြား သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့ကလေးတွေ အနားကပ်တာ မကြိုက်ပေမဲ့ ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမကိုတော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပေး

ထားလေရဲ့ ။

မနက်ပိုင်းတစ်ရက် ဘိုဘိုပြန်မယ်ဆိုတော့ လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲလို့ ။ ကျွန်တော် ယူကြည့်တော့ အထဲမှာ ကြက်သေတစ်ကောင်။ အမွေးတွေ ကွက်ကျား အနုတ်ခံထားရသလို ခေါင်းနဲ့ လည်ပင်း မပါဘူး ။ ကိုယ်ထည် သက်သက်ကြီး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာ ဦးတိုးမြင်တော့ အနားရောက် လာပြီး ‘ဒါ မိနီ လက်ချက်လေ ဆရာလေးရဲ့ ’လို့ ဆိုတော့ အံ့ဩရပြန်တယ်။ ဘိုဘိုပြန်သွားမှ ဦးတိုး ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာရင်း...

‘ကျုပ်လည်း မိနီ ပထမသားပေါက်တုန်းကမှ သတိထားမိတာ။ ညပိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ သွားသွားပြီး ကြက်တွေ ချီချီလာတာ ဆရာလေးရဲ့ ။ နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ရက်ခြားပဲ။ ပါလာရင်လည်း သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး ။ လေးငါးဆယ်သား ကောင်တွေ။ ကျုပ်အထင် ကမ်းနားဈေးပွဲရုံတန်း တစ်လျှောက်ကပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီမှာ ကြက်ခြံတွေ ရှိတယ်လေ’

‘ဟာ... မိနီ တော်တော်ရဲတာပဲ’

‘ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ပစ်စလက်ခတ်တော့ ထားမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကြားထဲက ဒီကောင်မ ချီလာနိုင်တာ ကျုပ်ဖြင့် မတွေးတတ်အောင်ဘဲ။ ဘိုးတော် ကျော်တင့်ကတော့ ခွေးလျှာမှာ အနီစက်တွေပါလို့ စွမ်းတာတဲ့ ။ သူစွမ်းတာ ခဏထား၊ ကျုပ်မှာ ဘယ်နေ့ ချောင်ပိတ် မှိန်းထိုး ခံရပါ့မလဲဆိုတာ စိတ်ထဲတထင့်ထင့်။ မိုးလင်းလို့ မျက်နှာမြင်မှ သက်ပြင်းချရတာ’

‘တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့လည်း ပြောမရ၊ ဆို နားမလည်’

‘ကျုပ် လုပ်ကြည့် ပါသေးတယ်။ သူချီလာတဲ့ ကြက်ကိုပြုပြပြီး ကြိမ်

လုံးနဲ့ ရိုက်တာ။ ခဏခဏပဲ။ ဒါလည်း မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေ နို့
ခွဲသွားရင်တော့ မချီပြန်တော့ဘူး’

‘ဘယ်လိုရယ် ဦးတိုး’

‘မိနီ အဲဒီလိုလုပ်တာ သားပေါက်ချိန်ပဲ ဆရာလေးရဲ့ ။ တခြားအချိန်
တွေမှာ မလုပ်ဘူးလို့ ပြောတာ’

‘အဆန်းပါလား’

‘သားသမီးဇောလေ။ သားသမီးကို ကျွေးချင်မွေးချင်လို့ လုပ်တာ။
ပြောရဦးမယ်။ ပထမသားပေါက်တုန်းကပေါ့။ တစ်ည ဆွမ်းချက်ဖို့ အ
ထမှာ ဒီကောင်မ ကြက်တစ်ကောင် ချီ လာပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ
ကိုယ်မှာ သွေးတွေနဲ့ ။ တင်ပါးမှာ ဓားခုတ်ရာကြီးတစ်ခု၊ မသေလို့ လွတ်
လာတာ။ ဒါတောင် ဘာကိုမှ ဂရုမထားဘဲ ကြက်ကိုပါ ရအောင် ယူလာ
နိုင်တယ်။ ဒီရောက်တော့ သူကလေးတွေနား ဘုတ်ခနဲ ချလိုက်တယ်။
ခွေးလေးတွေ နိုးကုန်ပြီး ပြူးပြူးပျာပျာပေါ့လေ။ သူက ကြက်လည်ပင်း
ကို ကိုက်ကိုက်ပြီး စားပြနေတာ။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကိုယ်က သွေး
တွေကို လျှာနဲ့ လျက်လို့ ။ လူလို ဆိုရင်တော့ ရှာလာတာတွေ ဝအောင်
စားကြလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်မှာ ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စားပြပေမဲ့ ကလေးတွေ မ
စားတတ်သေးဘူးလေ။ ဘယ်လောက် သားသမီးကို ကျွေးချင်ဇော
အားကြီးတယ်ဆိုတာ။ ကျုပ် အဲဒီအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ကြီးတောင့်ကြီး
မားကြီး မျက်ရည်ကျ ခဲ့ရသေးတယ်’

ကျွန်တော် ရင်မောစွာ လေပူပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်မိပါတယ်။

‘ဒီတစ်ခါ သားပေါက်တော့လည်း အရင်တိုင်း လုပ်လာပြန်တာပဲ ဆ
ရာလေးရေ။ ကျုပ်တော့ သူ့ကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ခွေးလေးတွေက
ကြက်ကို ဆော့သာ ဆော့တတ်ပြီး သူကလည်း နည်းနည်းပါးပါး စားပြီး

ပစ်ထားခဲ့တာ။ အရင်ကတော့ ကျုပ် မြေမြှုပ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် သိမှာ ကြောက်လို့ လေ။ တော်ကြာ သတင်းအစအနရပြီး ပိုင်ရှင်က မိနီမှန်းသိရင် စောစောစီးစီး ကိစ္စပြတ်မှာ ။ နောက်ပိုင်းတော့ ဘိုဘိုတို့ အိမ်က ဒီလိုဖြင့် နှမြောစရာကြီး၊ သူတို့ ချက်စားမယ်ဆိုလို့ ချီချီလာတိုင်း ပေးပေးဖြစ်နေတာ’

ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ‘စိန်ရီမ’ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်ခါမှ ထည့်မသုံးဖူးဘူး။ လိုအပ်လာလို့ ရှိရင်လည်း ဘိုဘိုတို့ အိမ်လို့ သာ နာမ်စားသုံး ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း ဂဃနဏ စပ်စုထားတာ ဦးတိုး သိပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါမှ လည်း သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ရှိုးတိုးရှန့်တန့် မဖြစ်မှာ ။

‘အင်းလေ၊ အလကားဖြစ်မယ့် အတူတူ တခြားသူအတွက် ဟင်းရံရတော့ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ’လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောခဲ့သည် ။

ဦးတိုး ခွေးတွေကို အစာကျွေးနေတုန်း ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမ ထမင်းစားနေတာ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က...

‘သားတို့ ယူသွားတဲ့ ကြက်ကို သားတို့ အမေက ချက်ကျွေးတာပဲလား’

‘မေကြီးက ဖေကြီးအရက်နဲ့ မြည်းဖို့ ကြော်ပေးတာ’

‘ဟင်... သားတို့ ကိုရော မကျွေးဘူးလား’

‘သားတို့ မောင်နှမက ဒီမှာ စားနေရတာပဲ။ မစားတော့ပါဘူး။ ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးသာ စားတာ။ ကြက်သားက ဈေးကြီးတော့ ဝယ်မစားနိုင်ပါဘူး ဦးရယ်။ သားတို့ ယူသွားမှ မေကြီးတို့ စားရတာ’

ကျွန်တော့်အခန်းကို အပြန်လမ်းမှာ မိနီတို့ နဲ့ တိုးတော့ သူ့ခေါင်း

လေးကို ပွတ်သပ်ပြီး-

‘ကောင်မ ညည်းကိုတော့ ငါမပြောချင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ ညည်း ဒုက္ခ ရောက်မယ်’လို့ ရင်မောစွာနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လက်လေးကို လျှာလေးနဲ့ လျက်တယ်။ ဘာသိမှာ လဲ။ ဒီတော့ သနားရပြန်တယ်။

ဪ... သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပဲလေ။

၄။

ကျောင်းအားရက် တစ်ရက် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်က ကျွန်တော့် ကို ပင်လယ်ကမ်း နဖူးမှာ ရှိတဲ့ သောင်ကုန်းရွာကို လွှတ်ပါတယ်။ ဘုရားတည်ဖို့ အလှူငွေ အတွက်ပါ။ ဆွမ်းဆန်စိမ်း ကိစ္စပါ ပါလာတော့ ဦးတိုးကို ကျွန်တော်နဲ့ အတူထည့်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ညအိပ် ခရီးမို့ ဦးတိုးနေရာမှာ ကျောင်းထဲ ထင်းခွဲ၊ သစ်ပင်တက်နေတဲ့ ပေသီးကို ထားခဲ့ရပါတယ်။

‘ခွေးတွေကို ဝေငှအောင် ကျွေးနော် ပေသီး။ ဆရာတော်အတွက် အချို့ပွဲလိုရင် ငါ့အခန်းထဲမှာ ငှက်ပျောခိုင်းရှိတယ်။ မှ ညှိနေပြီ။ ပန်းသီးက ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ။ ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လာရင် ထမင်းကျွေးလိုက်ဦး’

သူ့မှာ မဖြစ်သာလို့ သာ သွားရတာ။ နောက်ဆံ တတင်းတင်းရယ်။

မှာ လို့ ကို မဆုံးဘူး။ အသက်ကြီးလာတော့ ပူပင်သောကတွေက အများ သား။ ဒီလိုနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သောင်ကုန်းမှာ တစ်ညအိပ်၊ မိုးလင်း တော့ ရွာသားတွေနဲ့ အလှူငွေကိစ္စ ဆွေးနွေး၊ ပြောဆိုပြီးတာနဲ့ ဆွမ်းဆ န်အိတ်တွေ မော်တော်ပေါ်တင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာပါ။

မြို့လေးဆိပ်ကမ်းကို မော်တော်ဦးဆိုက်တော့ ဆွမ်းစားတုံးရိုက်သံ ကြားနေရပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာတော်ကိုဦးတိုက်၊ အကျိုးအကြောင်း တင်လျှောက်ပြီးတာ နဲ့ ပေသီးကို-

‘ခွေးတွေ ကျွေးပြီးပြီလား’

‘ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မိနီတော့ လာမစားဘူး’

ဦးတိုး ဒေါသထွက်သွားတယ်။

‘လိုက်ခေါ်ပေါ့ကွာ။ ဒီကျောင်းဝင်းအပြင် ဘယ်သွားမှာ လဲ။ ငါမရှိ တော့ အစာကျွေးတဲ့ လူမှားပြီး မလာတာနေမှာ ။ ဒါနဲ့ ဘိုဘိုတို့ လာ သေးလား’

‘လာတယ်၊ ဦးတိုးမရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ထမင်းတောင် မစားတော့ဘူး။ ပြ န်သွား ကြတယ်’

‘ဒီနေ့ သူတို့ ကြက်ရသွားသေးလား’

‘ဘိုဘိုပြောတော့ သူတို့ ဒီနေ့ရတဲ့ ကြက်က အကောင် အကြီးဆုံးပဲ တဲ့ ။ မြင်တော့ မမြင်လိုက်ဘူး။ အိမ်ရောက်မှ ချက်စားတော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ’

ဦးတိုး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး မိနီတို့ အသိုက်အမြို့လေးကို သွားကြည့်တယ်။ ခွေးလေးတွေကအစ တစ်ကောင်မှ မရှိတာမို့ ထူးခြား နေသလိုပါ။ ဒါနဲ့ လှမ်းခေါ်တယ်။ သုံးလေးခွန်း။ လေးငါးခွန်း။ ခါတိုင်း

ဆို တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းခေါ်လိုက်တာနဲ့ တင် အပြေးအလွှား ရောက်လာတဲ့ မိနီ။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလိုက်တာ။ စိတ်ထဲ ထင့် ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘူး။ ဟိုရှာဒီရှာပေါ့လေ။ ရေကန်စ ပ်ရောက်တော့ ခွေးလေးတစ်ကောင် တအီအီနဲ့ အသံရှည်ပေးပြီး ဟိုသွားဒီသွားလုပ်နေတာ တွေ့တယ်။ နောက် နှစ်ကောင်တွေ့တယ်။ ရေစပ် ကိုင်းရိပ်တွေနား ရောက်တော့ မိနီကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရွံတွေ လူးလို့ သေနေပြီ။ ပါးစပ်မှာ အမြှုပ်တွေနဲ့ ။

ဦးတိုး မျက်နှာတော်တော် ပျက်သွားတယ်။ အနားကို ကမန်းကတန်း လှမ်းသွားတယ်။ ခွေးလေးတွေက သူ့အမေကို နမ်းကြ ညှို့လိုက်၊ တစီစီ အော်ညည်းလိုက်နဲ့ အနားကကို မခွာဘူး။ ‘မိနီ အဆိပ်မိပြီထင်တယ် ဆရာလေးရေ’

မိနီဟာ ခပ်စောစောပိုင်း ကတည်းက သေနေပုံရပါတယ်။

‘ငါ ထင်တယ်။ နင် တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ’လို့ မိနီအနားထို င်ရင်း မချီတင်ကဲ ကြေကြေကွဲကွဲ ဆိုရှာတယ်။ ခုတော့ မိနီခမျာ အရာ ရာအားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ရပြီလေ။

ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ စူးစမ်းကြည့်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ စားလက် စ ကြက်ခေါင်းတစ်ခု။ မသင်္ကာလို့ လှမ်းယူကြည့်မိတယ်။ လည်ပင်း အ ရေခွံတွေက ညစ်ဖန့်ဖန့်။ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။

‘ပိုင်ရှင်တွေက မိနီကို ထောင်ဖမ်းတာ မရလို့ အဆိပ်ခတ်ကျွေးတာ ဦးတိုး။ ဒီကြက်က နဂိုကတည်းက အသေဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အဆိပ်ရ ည်ကို အရေခွံအောက် နေရာအနှံ့ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ လိုက်ထိုးထားတာ။ ကြက်ရေထိုးသလိုပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကို မိနီက ကောက်ချီ လာပြီး ဒီရောက်

တော့ စားမိလို့ အခုလို အဆိပ်မိပြီးသေတာ’

ဦးတိုး ငိုငိုသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပျာယာခတ်သွားပြီး ပေသီးကို အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် လှမ်းမေးတယ်။

‘ကလေးတွေ ကြက်ယူသွားတာ ဘယ်အချိန်လဲ’

‘ခပ်စောစောပိုင်းပဲ။ ကျောင်းက ကိုယ်တော်တွေတောင် ဆွမ်းခံမထွက်သေးဘူး’တဲ့ ။

သူ ဂုန်းခနဲ ထလိုက်တယ်။ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ဆံပင်တွေကြား ချွေးတွေက တပြိုက်ပြိုက်။ မျက်လုံးတွေက ပြူးကြောင်ကြောင်။ နားထင်ကြောကြီးတွေက တင်းလို့ ။ နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က ဗလုံးဗထွေး အသံကြီးနဲ့ -

‘ကျုပ် ဘိုဘိုနဲ့ စိန်ရီမအိမ် လိုက်သွားဦးမယ်’တဲ့ ။

ဒါ ဦးတိုးပြောလို့ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတဲ့ ‘စိန်ရီမ’ဆိုတဲ့ နာမည်။ မပြောမဆို ကျွန်တော့်နားက လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ် ပြန်တက်တယ်။ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းတယ်။

ဒီအချိန်လောက်ဆို ဘိုဘိုတို့ အိမ်မှာ ဟင်းချက်ပြီးပြီလား။ စားပြီးကြပြီလား။ ဘယ်သူတွေ စားကြမလဲ။ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်တော် မသိရဲဘူး။ တွေးလည်း မတွေးဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လာတယ်။

ဒရောသောပါးမို့ ကန်ပေါင်အဆင်းမှာ ဦးတိုး ခြေခေါက်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ‘ဦးတိုး’လို့ ကျွန်တော် လှမ်းအော်တော့ ‘နေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရတယ်’ဆိုတဲ့ သဘော လက်ကလေးကာပြပြီး ကြိုးစားထတ

ယ်။ အတော်နာပေမဲ့ ကြိတ်မှိတ် ထားပုံပါ။ အသက်က ကြီးပြီလေ။
ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ မပြေးရုံတမည် ခြေလှမ်းကိုလှမ်း တယ်။ ပြီးတော့ ကတ္တ
ရာလမ်းပေါ် ရောက်သွားတယ်။

ကတ္တရာလမ်းပေါ် လျှောက်နေတာမြင်မှ ကျွန်တော် တစ်ခု သတိ
ထားမိလာတယ်။ အဲဒါက ဦးတိုးခြေထောက်အောက်မှာ ဖိနပ်မပါတာရ
ယ်၊ သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က ချစ်ချစ်တောက် ပူနေတဲ့ မွန်းတည့်နေရ
ယ်ကိုပါ။

ဒေါင်းနေမင်း

အမှတ် ၁၄၃၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
